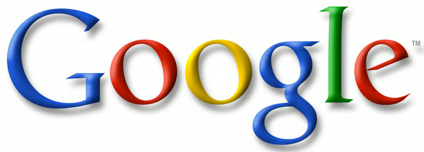

Richardt - Nyere Digte - 1864.

Corr

NYERE DIGTE

AF

CHRISTIAN RICHARDT.

KJØBENHAVN.

FORLAGT AF DEN GYLDENDALSKE BOGHANDEL.

THIELES BOGTRYKKERI.

1864.

NYERE DIGTE

AF

CHRISTIAN RICHARDT.

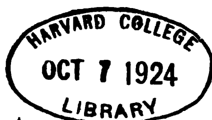

KJØBENHAVN.

FORLAGT AF DEN GYLDENDALSKE BOGHANDEL (F. HEGEL).

THIELES BOGTRYKKERI.

1864.

HARVARD COLLEGE
OCT 7 1924
LIBRARY

INDHOLD.

I.

Fra Reisen.

Sophia-Moskeen.

Halv gjemt bag Gravkapeller, Kræmmerbure,
Lig Egestammen mellem Krat og Kravl,
Sig løfte tungt Moskeens gamle Mure,
Med Stræbepillers Værn mod Tidens Fure,
Med brede, graaligrøde Marmortavl;
Men høit mod Himlens Blaa fra hver en Gavl
Opstige Minareterne de ranke,
Som mod Guds Throne Hjertets stille Tanke.

Derinde flokke sig til fromme Bønner,
Paa Maatten, over Marmorgulvet spændt,
Prophetens brune, turbanklædte Sønner;
Og under Hvalvet hen en Mumlen dønner,
Mens hvert et Aasyn er mod Mekka vendt;
Og med Koranens Forskrift nøie kjendt,
De toe sig, bøie sig, til Jorden falde,
Ret som et Vindpust svaiede dem Alle.

Men, vandrer Øiet om, med Straalen følger
Op over Silkehang og Søilehal,
Ja som fra Havsens Bund til Kuplens Bølger,
Til disse Hvalv, hvis Støttepunkt sig dølger, —
Og atter sænker sig med Buens Fald:
Da skimter du bag Kalkens tynde Skal,
Tæt under Bedenischens glatte Karme
En Christus-Skikkelse med aabne Arme.

Der staaer han, Hyrden! paa sin Hjord han kalder,
Thi dette Tempel, det har ham hørt til;
Et Kors har blinket over disse Haller,
En Psalme brust fra disse gyldne Traller,
Og denne Altartomt har havt sin Jld;
Her, hvor en Dervischs Klage fraader vild,
Her svang Chrysostomos sin stærke Svøbe,
Og her lod Nordens Væringer sig døbe.

Men Løgn skød op bag disse Mure stærke,
Om Keiserkirkens møre Helgenbeen;
Og Lasten bolede med Korsets Mærke,
Og ingen Sang af Troens Morgenlærke
Sig løfted over Hellas' Tempelsteen;
Det var som disse Søiler fra Athen
Kun svampet Viisdom frem paa Læben kaldte,
Saa Christus taug, og kun »Sophia« talte.

Og derfor maatte Kalkekosten væde
Det pestbefængte, døde Marmorbrud,
Og Mahmuds Ganger Kirkegulvet træde,
Og toes i Blod et smittet Altarklæde,
Og hvert et Afgudsbilled kastes ud;
»Slet ingen Gud der er foruden Gud!«
Den Lovsang maatte frem i disse Haller;
Men hist i Choret Christus staaer og kalder.

Ved det døde Hav.

Du døde Hav, hvi vinker du
Som Løn paa Dagens Møie?
Hvi kalder du, hvi blinker du
Som Ørkenlandets Øie?
Hvormange Kilder du har slugt,
Og om du blaaner nok saa smukt,
Du er dog Sodoms beeske Frugt,
Som Ganen ei kan døie.

Den lyse Himmel taager du
Bag dine Fjelde vilde,
Kun Salt og Svovel koger du,
Og dræber Dalens Kilde;
Saa Blomsten flyer dit golde Sand,
Saa Fisken daaner i din Strand,
Saa mødig Ganger ved dit Vand
Sin Tørst tør ikke stille.

Og dybt paa denne Kjedels Bund
Sig Sodoms Grave dølge,
Der fløiter ingen Fuglemund
Med Veemodssuk i Følge;
Lig de Fordømtes Taareflod,
Kun født af Rædsel, ei af Bod,
Gaaer over Graven tung og mod
Den bittersalte Bølge.

O Verdens svigefulde Lyst,
Hvad Attraa end du vækker,
Du ligner denne falske Kyst
Og som dens Vande gjækker!
Et Skjær af Himlen laaner du,
Men kun i Frastand blaaner du:
Den, der vil lædskes haaner du,
Og Beeskhed kun ham rækker.

Farvel, Farvel, du døde Hav,
Saa skjønt, saa taust, saa øde, —
Er jeg som du en kalket Grav,
Behold saa du det Døde!
Hist under Moabs Fjeldekam
Alt vinker Jordans Døbedam,
Der skal min Længsel finde ham,
Hvis Bad kan igjenføde.

I Nazareth.

Mellem disse grønne Høie
Vogted ham hans Moders Øie,
Traadte han sin Barnesko;
Gik med Kvinderne til Brønden,
Slumred ind ved Bækkens Nynnen
Hvor de høie Palmer groe.

Og naar Thabors Eg var fældet,
Gik med Joseph han paa Fjeldet
Til den faldne Kæmpeslægt;
Saae med Ynk de grønne Grene
Tørne mod de skarpe Stene,
Vilde gjerne Saaret lægt.

Og naar Hjordens Faar og Geder
Søgte til de steile Steder,
Har han fulgt dem ogsaa did;
Tidt paa Tornebuskens Tænder
Har han saaret sine Hænder,
For at frie det lille Kid.

Har han leget? hvorfor ikke!
Leget under Hyrdens Blikke,
Tegnet Zions Muür i Sand,
Og i Figentræets Skygge
Lært af Spaanerne at bygge
Tempelbuer med Forstand.

Bjerget, om hvis grønne Sider
Karavanen langsomt glider,
Svinder, dukker frem paany:
Det har sikkert seet ham vandre
Med Maria, med de Andre
Paa Besøg i Kana By.

Da har ofte han sig bukket
Og af Markens Liljer plukket,
Og sin kjære Moder bragt
Grønt af Vaarens Førstegrøde
Og Granatens luerøde
Morgenfriske Blomsterpragt.

Og ved Aftentid fra Brinken
Har hun viist ham Havets Blinken
Fjernt i Karmelbjergets Læ,
Karmel, i hvis Egesale
For Elias' Tordentale
Folk og Konge sank i Knæ.

1*

Men naar Dagens Fakkel slukkes,
Og det trætte Øie lukkes,
Og han slumrer paa sit Straa:
Flokke sig ad tusind Veie
Til en Vagt om Jesu Leie
Vingede Guds Engle smaa.

Da sig Himlen høit oplader,
Og han løftes til sin Fader
Og han seer sin Guddomsmagt;
Dog mod Tømmermandens Hytte
Vil han Himlens Sale bytte,
Til hans Gjerning er fuldbragt.

Og Marias Hjerte banker,
Og med underlige Tanker
Staaer hun hos sin lille Søn;
Solen stiger, Alt er rede,
Og hun hører Barnet bede,
Ham, som er Alverdens Bøn.

Thabor.

Paa Esdralonsletten, hvor Vaaren holder Fest,
Hvor Beduinen flakker paa sin flyvende Hest,
Hvor Teltleiren flytter sig saa hist og saa her:
Der maalte Bonaparte med Tyrken sit Sværd.

Men som en hellig Hymne over Verdensaandens
Larm,
Løfter sig i Øst over Sletten saa varm
Thabor, i et Skyslørs festlige Skrud,
Med Myrther i Sløret, skjøn som en Brud.

Mellem Eg og Terebinthe vinder sig en Sti.
Raaen i Skoven min Fod kom forbi,
Slynggrøntet bobler af hver Rift, om hver Rand,
Turtelduen kurrer; det er Sulamiths Land.

Og fra Toppen — I Navne, som aldrig vil døe!
Libanon hist, her Genezareth Sø!
Endor og Nain i Bjergenes Ly!
Minder fra Israel, gamle og ny.

Deilige Bjerg, du skjønneste jeg veed,
Skyggende Løvsal ved Ørkenens Bred!
Er du mod Libanons Fjeld kun en Dværg,
Dig kalder Sagnet Forklarelsens Bjerg.

Var det vel her, Han ene med de Tre
Saaes i en Glands som af solbelyst Snee?
Var det vel her, hans trofaste Svend
Vilde bygge Hytter for Herren og hans Mænd?

Fredsæle Fjeld, dit Navn er du værd,
Men Forklarelsens Bjerg, det er ikke blot her:
Ud er det flyttet i Verden saa vid,
Den Tro som flytter Bjerge, har flyttet dig did.

Overalt hvor et Fadervor bedes iløn,
Overalt hvor der troes paa Guds eenbaarne Søn,
Overalt hvor der bygges ham Hytter paa Jord,
Grønnes et Thabor for Hver, som troer.

Engang, naar i Døden det isner mit Blod,
Thabor, da flyt dig, giv Fæste for min Fod!
Løft mig igjen over Storskoven op,
Og lad mig skue ud fra din hellige Top!

Og truer mig Endor med Samuels Røst,
Og maner af Dybet min lønlige Brøst,
Vis mig da Nain og Genezareth Sø!
Vis mig min Frelser, hos Ham tør jeg døe.

Hjemvee.

Aftenvind, med dine svale,
Vædesvangre, friske Pust,
Naar igjen fra Sarons Dale
Hjem du vender, sødt berust,
Tag en Hilsen med i Følge
Over Middelhavets Bølge!

Deiligt er der vist derhjemme;
Nu er Vaarens Under skeet,
Nu har Skoven faaet Stemme,
Nu er Blomstersengen redt!
Mon endnu en Anemone
Blaaner under Bøgens Krone?

Her er Sletterne forbrændte,
Her er ingen løvrig Hal;
Blomster vel, men ei de kjendte,

Ingen duftende Konval!
Syner, underfulde, skjønne!
Kupler! ak, men ei de grønne.

Stjerner, hulde Trøsterinder,
Venner i det fjerne Land!
Samme Straalekrands I binder
Her som over Danmarks Strand!
Samme Billedskrift I tegne,
Den, at Gud er allevegne.

Derfor under Østens Palme,
Paa Judæas Tempelgrund,
Synger jeg den samme Psalme,
Som jeg sang ved Øresund;
Nynner den med eensom Stemme,
Men saa varmt som ei derhjemme.

Hjemvee drev mig jo herover
Fra det fjerne Moderhjem,
Hjemvee efter Jordans Vover,
Zions Høi og Bethlehem!
Tør jeg her saa sønligt sørge,
Og om Bøgelunden spørge?

Sønligt, sønligt vil jeg sørge,
Men som den fortabte Søn!
Og om Faderhuset spørge,
Som jeg har forbrudt iløn,
Det, hvis Glands kan Taarer tørre
Det, som end har aabne Dørre,
Naar jeg banker med en Bøn.

Santa Rosalia.

I sin Grotte høit paa Fjeldet,
I det hvide Marmor skaaret,
Slumrer Helgenindens Billed
Med en Rosenkrands om Haaret;
Gjennem Sarkophagens Gittre
Fakkellysets Bølger zittre,
Og det synes som hun lever,
Som om Barmen tyst sig hæver.

Dog hun hører ikke Draaben,
Som fra Klippeloftet falder,
Hører ikke Nordenvinden,
Som ad Uveirsfuglen kalder;
Men et Suk kan hende røre,
Taarens Falden kan hun høre,
Og om hendes Magt og Vælde
Krands og Tavle høit fortælle.

Kongedatter fra Palermo!
Hvordan lærte du at bytte
Søilehallen, Silkekaaben
Med en Eneboers Hytte?
Saae du ikke Livet gløde
Lig Orangerne de røde,
Og som Drueblodet skumme
Over Dalens Gyldenkumme!

Sang ei Elskovsfuglen for dig
Under Mandeltræets Grene,
Var dit unge Jomfruhjerte
Altid med sig selv alene?
Vinked ingen Ridders Øie
Meer end Stjernen i det Høie?
Bandt du aldrig op din Tanke
Som en Vingaardsmø din Ranke!

Møen bandt; men Kongen løste.
»Ingen Ridder tør dig eie,
Mod Palermos ædle Perle
Intet Riddersværd kan veie!
Kun en Kongesøn tør favne
Dig, en Blomsterdronnings Navne;
Kun en Kongesøn dig fæste,
Kun den rigeste, den bedste!«

»Skal en Kongesøn mig eie,
Giv mig da til ham, som fødtes
I en Stald og hos en Krybbe,
Dengang Jord og Himmel mødtes!
Ham min Brudekrands jeg rækker,
Og hos Ham jeg Kronen lægger;
Kun en Kongesøn mig fæste,
Kun den rigeste, den bedste!«

— Ei hun offrer sine Lokker
Som en klosterviet Nonne,
Knæler ikke lange Timer
For den malede Madonna:
Klostertag blev hver en Hytte,
Hvor en Stodder vilde lytte
Til en Kongedatters Tale
Om sin Brudgoms gyldne Sale.

Fiskerfolket hun fortæller,
Fra en fattig Skudes Fjæle,
Om en solbrændt Fiskerskare,
Som fik Magt at fange Sjæle;
For en Mø hun reder Tenen,
Sidder hos paa Tærskelstenen,
Tørrer hendes Øine vaade,
Reder Hjertets skjulte Traade.

Vingaardsmanden fromt hun minder
Om den rette Vingaardseier,
Om en Høst, hvor vi er Druer,
Og hvor Kjærligheden veier;
Den Bedragne som en Søster
Med et evigt Haab hun trøster;
Ingen Angrende hun dømmer,
Ingen Stakkel hun forsømmer.

Først ved Kveld, naar sortblaa Skygger
Over Bjergene sig brede,
Vandrer hun de steile Stier
Til sin høie Klipperede;
Og hvor Cactushækken slipper,
Hvor kun Geden varligt tripper,
Fjernt hun hører Bølgen larme,
Vriste sig af Klippens Arme.

Da som en Convolvels Blade
Folde sig ved Aftentide,
Fromt hun folder sine Hænder
Til en Bøn for dem der lide;
Takker Ham, der som en Fader
Liljen klæder, Fuglen mader;
Selv en Fugl og selv en Lilje
Ham hun rækker al sin Vilie.

Og hun slumrer sødt og stille
Paa sin haarde Sengemaatte,
Medens længstforsvundne Syner
Dæmre i den dunkle Grotte;
Først i Søvnens dybe Dvale
Skuer hun Palermos Sale,
Favner Søilerne de ranke,
Klapper Marmorløvens Manke;

Seer igjen sit Hjertes Ridder,
Nu i Kamp mod Saracenen!
Seer igjen sin høie Fader,
Ham alt dækker Marmelstenen;
Men med hver en Nat der rinder
Blegne hendes Ungdoms Minder;
Englesyner hende kalde,
Hendes Tanke favner Alle.

Saadan i den hede Sommer:
Saa naar Palmeviften fryser,
Alt fra Haarets Flod, den sorte,
Mangen Sølverstribe lyser.
Hjertets Guld er lige lødig,
Ak men Foden er saa mødig;
Og idag den fromme Kvinde
Knap til Grotten frem kan vinde.

Stormen løser hendes Lokker,
Havet stønner i sin Vrede,
Høit tilmaals om Klipperevet
Sprøite Bølgerne dernede;
Og saa hvid som Skummets Fraade
Segner hun i Nød og Vaade;
Hun har Ingen, hun kan kalde,
Hun som havde Hjælp for Alle.

Stryger da paa vaade Vinger
Over hende hen en Maage,
Stænker hendes blege Kinder,
Dugger hendes Øienlaage;
Og hun vaagner af sin Dvale
Paa den øde Klippesvale,
Og ved Aftenrødens Luer
Over Havet ud hun skuer.

See da dæmrer i det Fjerne,
Vildt af Nordenvinden jaget,
Først et Fnug og saa en Svane,
Saa et Skib med Kors i Flaget;
Ak, og nu mod blinde Banker
Tumler det med brustne Planker,
Og et Skrig, som Hjertet skjærer,
Stormens Hyl mod Fjeldet bærer.

Da forglemmer hun sin Vaande,
Og med Livets sidste Varme
Beder hun af Troens Styrke:
Spar o Herre, spar de Arme!
Synker saa mod Klippegrunden
Med en Engels Smil om Munden,
Slumrer ind saa længselstillet
Som det hvide Marmorbilled.

— Morgendagen Alt er stille;
Havet, nys et Kuld af Løver,
Knæler fromt ved Bjergets Fødder
Som en angergiven Røver.
Frommere, med Taarer milde,
Knæler nu en Pilgrim stille,
Som af Synet overvældet,
For den Hellige paa Fjeldet:

En, som nys af Dybets Favntag
Frelstes ved en Bøn af hende,
En, som gjennem Helgenglandsen
Kan sin hvide Rose kjende!
Over Kjortlens grove Folder
Crucifixet fast hun holder,
Som om Læben vilde sige:
Tak den ene Naaderige!

Til Madonna.

Hjælp mig, Madonna,
Allerhelligste Mø,
Og vil Du ikke,
Saa hjælp mig at døe!

Hans Blik var en Sol
Til at vaagne ved;
Hans Ord var et Nyn
Om Kjærlighed.

Og han stod ved min Dør
Saa kjæk og saa rank,
Og han gav mig en Sølvpil,
Maaneskinsblank;

Og alle de røde Roser,
Som over Gjærdet gaaer,
Lagde han i mit Vindve
Eller vandt om mit Haar.

— Men i Søndags i Vignen,
Ved Fuldmaanens Glands,
Gik han mig forbi
Og tog Nina til Dands;

Han som aldrig sandsede
De andre Pigers Vei,
Han som aldrig dandsede
Med Andre end mig!

Hører Du, Madonna
I Kjærternes Glands:
Mig gik han forbi
Og tog hende til Dands!

Da greb jeg min Pil
Med en underlig Lyst,
Jage den vilde jeg
I hans troløse Bryst.

Ja hør mig, Madonna
Med de himmelske Blikke,
Dræbe ham vilde jeg —
Men jeg meente det ikke!

— Nu ligger Pilen
I den dybeste Brønd;
Men her i mit Hjerte
Den brænder iløn.

Tre Gange har jeg
Stængt ham min Dør,
Dog elsker jeg ham
Ligesaa høit som før.

O, send ham endnu
En eneste Gang,
Da veed jeg nok To,
Der vil mødes i Sang;

Da veed jeg nok To,
Der vil kysses iløn,
Som Orangerne kysses
I Løvgangen grøn!

— Saa skal Du faae det Halsbaand,
Jeg har baaret saa tidt,
For dit er saa gammelt
Og det syner saa lidt;

Og alle de røde Roser,
Som over Gjærdet gaaer,
Dem skal jeg bringe Dig
Og slaae om dit Haar!

Ja, søde Madonna
Med de himmelske Blikke,
Hvisk ham i Øret,
At jeg meente det ikke!

En Munk.

Min Celle gjenlød af Psalmesang,
Nu brænder mit Blod derinde!
Mit Klosters kjølige Søilegang
Kan ei min Længsel binde;
Thi fra den Time, jeg hende saae,
Er al den Syngen gaaet istaa,
Som gik med Klosteruhret!
Og Kilden hvisker om Fjeldets Luft,
Og hvert et Blomsters krydrede Duft
Lokker mig ud af Buret.

Jeg kan ikke bede min Rosenkrands,
Kun Læben Perlerne følger;
Og hende seer jeg i Kjertens Glands
Bag Virakskyernes Bølger;
Med Tiggerposen jeg Mil paa Mil
Gaar tilfjelds for at tigge et lønligt Smil,
For en Sølvpils Glimt at fange;
Og kaster jeg mig paa Leiet hen,
Er Dødninghovedet mig en Ven —
Men for mig selv er jeg bange.

O Moder, hvi bandt du et tolvaars Barn
Med Kirkens hellige Kjæde, —
Mit Munkeløfte er nu det Garn,
Som Djævlen holder mig rede!
Jeg er ikke skabt til Helgen, jeg,
De tusinde Tvivl fortære mig,
Jeg troer ei Kirkens Propheter;
Den fremmede Maler har gjort mig klog,
Og selv har jeg læst i den hellige Bog:
Hustru havde Sankt Peter!

Hvi tør jeg Ingen elske, jeg,
Ingen liden Hytte mig bygge!
Den fattigste Hyrde paa alfar Vei
Tør kjende Kjærligheds Lykke;
Tør sætte Bo i Campagnens Gruus
Og med en Voxstilk til Brudeblus
Favne sin brune Pige, —
Trykke det lallende Barn til sit Bryst,
Elske det op i Nød og Lyst,
Den Lykke- Lykkelige!

Kunde jeg bytte min Klostergrav
Mod en Gravruin paa Heden, —
Med Krumstav bedre end Bispens Stav,
Skulde jeg vogte Geden!

Var først Tarántelen feiet ud,
Saa flytted jeg ind med min unge Brud,
Som Vinden frisk tilmode;
En Smule Hvælving til Høienloft,
Lukket med Leer saa tæt som grovt,
Snart skulde vi Væggen sode!

En stumpet Bue til Vingaardsland,
En Lyngkrands om vor Frue, —
Vee mig! jeg er i Munkestand,
Tør aldrig fange min Due;
Vee mig, jeg træder paa Hængedynd!
O Synd I gjør, at I gjør til Synd,
Hvad af mit Bryst er vældet!
Nu kimer det første Bedeslag, —
Farvel min Kutte, mit Klostertag!
Saa heller Røver paa Fjeldet!

Julen i Rom.

(Ved Skandinavernes Julefest 1861.)

Den glade Tid kan Ingen af os glemme,
Da vi var Smaa, og der var Jul derhjemme,
Dengang vi sad i Mørke
Med Hjertet Hop i Hop,
Og angst af lutter Glæde
Saae Døren springe op,
Paradis! drømt saa mange Gange!
Skjønne Træ, Træ foruden Slange,
Juletræ!

Saa voxte vi — fra Nødder og fra Kager,
Men Lysten voxte efter andre Sager;
Den hele Verdens Rige
Blev os et Juletræ,
Med mange gyldne Frugter
I sine Grenes Læ;
Høit hang Rom som en deilig Stjerne,
Plukke den vilde vi saa gjerne,
Plukke den.

Og videre vi foer i Verdens Rige,
Og Alpekongen laante os sin Stige,
Og Haanden ud vi rakte,
Og Roma kom vi nær,
Og Flitterguld var ikke
Dens farverige Skjær.
Oldtids Kraft tændte Straaleglandsen,
Sang og Kunst fletted sig i Krandsen,
Sang og Kunst!

Men selv mod Rom tør frit i Skranken træde
Hin Barndoms Lyst, hin hjemmefødte Glæde!
Den komme som en Granduft
Og give Sang vor Røst,
Den lægge som et Sneeblink
Om Laurens dunkle Bryst!
Her i Rom, her ved ponte molle,
Hjemlig Jul Nordens Sønner holde, —
Hjemlig Jul!

Et romersk Æsel.

I Orangelundens dæmrende Skygger
Staaer et graahærdet Æsel og tygger;
Og han gnaver og gnaver og gnaver,
Og falder saa imellem i Staver.

Det er fælt at skulle med Kaal til Rom,
Herregud hvad man saa maa tradske om!
Fra Bageren til Kræmmeren, fra Kræmmeren til Bageren,
Og jeg skal nu altid være Drageren.
Det er et Jav, hvormed Intet kan lignes,
Og igaar skulde jeg ovenikjøbet velsignes:
Det deiligste Grønfo'er fik jeg om Panden,
Men det var for Øiet og ikke for Tanden;
Munken det Skarn slog mig Vand i Næsen,
Og Drengene loe ad mit gnavne Væsen,
Men jeg var jo baade sulten og slunken —
Jeg skal nok ved Leilighed sparke Munken.

Og han tygger og tygger og tygger,
Og faaer philosophiske Nykker.

Eet er der, jeg altid speculerer paa,
Det er det, hvordan man kunde slippe for at gaae,
For det er saa behageligt at staae stille!
Jeg kan huske, dengang jeg var ganske lille,
Var jeg paa Ridt med en Fyr, som kom
For at see, om der ogsaa var Æsler i Rom;
Han paastod, at Jorden gaaer virkelig rundt,
Og ymtede Noget om Galilæi,
Men Philosophi er min Herre et Fæ i;
Og da jeg gjør Holdt og lytter og hører,
— Jeg har altid havt ganske ualmindelige Ører —
Slaaer min Herre løs, og det giorde ondt,
Saa jeg tabte Contenancen,
Og den fremmede Herre tabte Balancen.

Men det har jeg tænkt paa mange Gange,
Især naar min Herre sulter og spæger mig.
For hvis det er sandt, at Jorden bevæger sig,
Saa kunde man jo staae ganske stille
Og blot saa lempelig flytte Hovene,
Og alligevel komme, hvorhen man vilde,
Og komme der saa temmelig sovende!
Det er min kjære, stadige Tanke —
Men min Herre, han skal alletider banke!

Tyrkisk Justits.

Ben Esra, jødisk Kjøbmand i Damásk,
— Som, skjøndt en Asiat, har havt in mente
Forlængst Principet om den frie Rente, —
Har grebet i sin Lomme,
Og kjøbt en Byggegrund i dyre Domme.
Han bygger alt og Tømmeret besørger,
Da falder, som fra skyfri Luft et Pladsk,
En Stævning ned, om inden Sol er omme,
Til Abu Hassan, Kadien, at komme.
»Har han da ei betalt?« maaskee Du spørger;
Jo; han har snarere betalt for rask!
Ben Esra skynder sig til Stadens Kadi,
Der just har grundet paa et Vers af Sadi,
Som oversat fra Persisk lyder saa:
»Tag Alt hvad du kan faae!« —

Som sagt, Ben Esra møder;
Men næppe har han sagt sit første Ord,
Før Kadi brøler, medens Kinden gløder:
»Allah er stor!
»Den Grund, du bygger paa, er viet Jord,
»Af et Skelet inat er fundet Spor!«
»»Umuligt!««
Udraaber Kjøberen, hvid som en Væg;
Men Abu Hassan sværger ved sit Skjæg,
Og gjør sig vred og gjør det meget dueligt,
Mens Mustapha — hans Pibestopper — griner,
(Thi det er ham, som paa sin Herres Ordre
Har maattet Knoklerne tilgravs befordre,)
Og trækker af med ham der tviner,
Paa Pladsen hen, hvor nu en gloende,
Forventningsfuld Forsamling Troende
Ham hilser i forarget Glæde
Med Mundens Vid og Mundens Væde.
»Nu skal vi see!«
Udbryder Stadens Dommer,
»Vi vil blot grave nogle Tommer.»
Der graves to, der graves tre,
Og strax et Knokkelbeen for Lyset kommer.
»O, hvilken Brøde!
»Du paa Prophetens Børn har taget Skjøde!

»Du burde døe, — men siden du er Jøde,
»Giv heller tusind Pjastre mig i Bøde!
»— Den hele Grund med Kalk skal overstryges,
»Og«, føier fromt han til, »saa maa her ryges!«
Ben Esra trykker sig, forsikkrer høit,
Han eier ei en Døit,
Men da de Troende
Just ikke dele denne Tro,
Har det ved Dommen sit Beroende;
Hvor snildt han søger sig at snoe,
Det nytter ei at tinge,
De tusind Pjastre, de maae springe.
»Men Kjøbesummen!« bryder Jøden ud.
»Den,« svarer Abu Hassan ved Kaféen,
Mens Guldet veies paa hans egen Bismer,
»Den falder til Moskeen!«
Forøvrigt en af Kadis Eufemismer.
Men ak, da Abu Hassan Guldet seer
Og hører det saa venligt klinge,
Det for hans Øren bliver ved at ringe,
Saa han faaer Lyst til meer;
Og Mustapha maa anden Gange paafærde,
Og anden Gang hans Skattegraver være.
Ved Murens Sokkel,
Just tæt ved hin ulykkelige Knokkel,

Et lille Sølvkors gjemmes godt og vel,
For i en Tyrkepræsts Nærværelse,
Til Trøst for hver en Muselsjæl
Og hele Staden til Belærelse,
At graves op igjen den næste Kveld;
Og snart det gjøres vitterligt, hvorlunde
Det Fund af Kors gjør Sagen reen,
At nemlig hine Been var Hundebeen,
Vil sige Been af Christenhunde!
Og nu til Jøden Abu Hassan iler;
Idag han som en Solsik smiler,
Ja var han sidste Gang en Bøffel,
Idag til Kys han rækker ham sin Tøffel,
Og med en Salve
Af Complimenter lidt fordægtige
Til Jødens Skjæg, det bølgende, det prægtige,
Han raaber: »Glæd dig, lykkelige Ven,
»Jeg siger dig, du faaer din Grund igjen,
»Og for den halve Sum, just for det Halve
»Af hvad den kosted sidst!
»Den anden Halvpart synes mig forvist
»Tilkommer Dommeren i denne Tvist.
»Saa sparer du al yderlig Douceur —
»Forstaaer sig vel, et lille Fad Likør,
»En Turban og deslige Pillerier

»Til Dervischen for Røgelse og Bøn.
»Og saa til Mustapha lidt Findeløn!«
Ben Esra tier;
Han vender hver en Daler,
Men, klog af Skade, han betaler.

Moralen, den er klar:
At nemlig Tyrken *ingen* har.

Telegraphen over St. Gotthard.

Over Alperne,
Jordens Ribbeen,
Af hvis ene Italien blev skabt,
Den deilige Eva,
Vinder sig Traaden,
Den altid tause
Dog talende.
Stiger Fjeldet, den følger med,
Hælder det brat, den følger.
Fra Dalens Skjød, hvor Druerne sortne,
Fra Søens Bred,
Hvor Cypressen staaer Vagt,
Hvor Figenbusken hænger over Vandet,
Og den grønne Platan bygger Tag,
Skyder den op med Fjeldet,
Den sorte Traad.

Usynlig hænger den over Fiskerens Hoved,
Naar han ved Aften
Med raslende Kjæde
Trækker sin teltede Baad paa Land;
Men naar Solen begynder
Sin Vandring over Bjerget,
Seer han den snige sig
Ind i Kastanieskoven
Bag Capellets hvide Muur,
Skimter den over Pynten
Og korser sig.
Saa løfter den sig med det røde Fjeld.
Under den tordne de vilde Vande,
Og det suser i Fyrrens Top,
Og Skyerne flokkes om den,
Men høiere gaaer dens Vei,
Gjennem Taager,
Op mod den evige Snee.
Og den haster afsted, den zittrende Traad,
Bort med den nyfødte Elv,
Ned mod Valnøddelunden
Paa Bjergets anden Side,
Ned mod den grønne Dal
Og de bjælkelagte Huse.

Og den eensomme Vandrer,
Som haster i Nattens Stilhed,
Hvor Maanelyset blinker
Paa Sneedronningens Brynje,
Han hører en dobbelt Mumlen:
Elvens og Traadens;
Men han seer ingen levende Sjæl
Her paa de øde Sletter.
Da er det dirrende Luftbaand ham en Ven,
Hilsen fra Syd
Og Bud mod Nord;
Og han ønsker, det vilde røbe, hvad det veed,
Og kan dog ikke spørge:
Som et lukket Brev hænger det mod Himlen,
Med de tause Stjerner til Segl.
Var det et Bud om Død,
Der klang fra den zittrende Stræng?
Eller et Ja til en Beiler?
Eller var det spundne Metal en Krigsluur,
Der raabte Verden paa Vagt?
Var den flyvende Gnist en Fakkel?
Ak, bag denne spæde,
Bævende Harpeklang,
Naar Vinden aander i Strængen,
Gaaer en lydløs, stærkere Røst;

Den vil suse for Menneskers Øren
Snart som Bølgernes Larm,
Snart som en Psalme,
Og den spædeste Svingning
Sætte Tanker i Gang,
Drive mægtige Hjul,
Svinge Verden.

Men til Vandreren synger den en Sang,
Den kobberbundne Stræng,
Om Granskerens Seerblik,
Om Menneskeaandens Høihed.
Snart vil et Net af jernklædte Nerver
Krydse den rullende Jord,
Saa der er ikke Tid eller Rum.
Hvor stærk er da Menneskens Slægt!
Tordenkilen greb den
Og smedded den om til en Budstik,
Tæmmed de takkede Lyn
Og spændte det vilde Spand
For sin Tankes Vogn,
Saa der er ikke Bjerg eller Dal.
Sænkes ikke Høiene, og fyldes ikke Dalene?
Spørges om gunstig Vind?
Skrækker et miledybt Svælg?

Nei! vi kan, hvad vi vil,
Vi kan tøile, vi kan tugte, vi kan tæmme
Hver hemmelig Naturens Kraft.

Men eet Hav veed jeg,
Der slænger Tanken tilbage som Vrag,
Og fra hvis ukjendte Kyst der ikke kommer Sva
Før ved Dagenes Ende,
Og eet Svælg,
Svimlende dybt,
Som Alverdens Viisdom ikke fylder.
Et uskyldigt Barn
Har lettest ved at plante sin Fod
Paa Svælgets anden Side,
Men det vider sig med Dagenes Flugt;
Og kjender du ei det Frelsens Træ,
Som Han, den Hellige,
Bar paa sin Skulder
Og lagde til Gangtræ for os:
Prøv da selv at bygge dig Bro —
Du mægter det ei!

II.

Blandede Digte.

Studereliv.

(Nordisk Høitid 13 Jan. 1863.)

Hvor herligt er et Aftenlag
Med Viddets Blus og Sangens Toner!
Men herligst, naar en dygtig Dag,
Et flittigt Forskerværk det kroner;
Og den var aldrig ret Student,
Som ei til Granskerfryd har kjendt
Og ei som Værnepligtig tjent
I Spydgudindens Legioner.

Det er en Fryd, i fredet Skjul
De gamle Guder end at dyrke,
Og lære af Athenes Fugl
Den gode Kunst, at see i Mørke;
Og spørge ret af Hjertens Lyst,
Og fange Svar af Fortids Røst,
Og lade Stemmen i vort Bryst
Vor stille Dommergjerning styrke.

Men, hugged Du i Sprogets Ur
For Ordets ægte Malm at vinde,
Og, var den mægtige Natur
Din tause Higens Elskerinde,
Og, var paa Fortids Sagn Du klog,
Og, gransked Du i Bøgers Bog:
De mange Veie mødes dog
For samme Sandheds Tempeltinde.

Ja der, i tusind Søilers Krands
Staaer Altret med de hvide Flammer,
Som fik af Julestjernen Glands
Og Præster blandt Alverdens Stammer
Og Ved fra Kundskabstræets Green
Og Slægters Kraft paa Offersteen, —
Der vil vi hente Hver og Een
En Gnist til Lampen i vort Kammer.

Ved Indvielsen af Studenterforenings-Bygningen.

(Den 17 April 1863.)

I.

Chor.

Vi hilse dig, vort nye Hjem,
Saa enige som glade!
Af Fortids Rester nyt skudt frem
Som Bøgekrattets Blade!
To Søiler er din meste Pragt,
Men Haab og Ungdom holde Vagt.

Vort Hjem, men ikke Drengens Hjem,
Det moderlige, lune;
Vort Hjem, men ikke Mandens Hjem,

Med Elskovs dybe Rune;
Og dog et Hjem, et Foraarstelt
For hver Athenes unge Helt.

Recitation.

Men før I flytte ind
Med alt jert Indbo, alt jert muntre Sind,
Vadsk med en Taareflod de gamle Trapper,
— De trænge haardt dertil —
Men udvadsk ikke Mindets Farvespil!
Det Træ, Du kapper,
Bar baade Vintergrønt og Sommerløv.
See kun tilbage gjennem Støi og Støv,
Da faaer Du Syner, vækkende og stærke:
Da øiner Du den tappre Landsoldat,
Som ei med Fjendeflag var Kammerat,
Men som har skuldret for Athenes Mærke;
Da føler Du, hin gamle Kasse ofte
Drivkassen var for svangre Frihedsfrø,
Og mindes, at i lave Gildeslofte
Sig hvælved Tankesyn, som seent skal døe.
— Men, har Du sagt Farvel og lagt din Skjærv
Hver Bøsse foran Mindets Helligdom,
Saa tag din Vandrestav og kom! —

Chor.

Her er vi!
Vi komme med Faner og klingende Spil,
Hurra, Hurra, Hurra!
Et friskere Krigsfolk er ikke til,
Hurra, Hurra, Hurra.

Fra vore sorte, barbariske Telte
Som Gother og Hunner frem vi vælte.

Hvilken Forandring,
Det er den store Folkevandring!

Langs Gammelstrand, over Tanais;
Stepperne give vi snart til Priis.

Da mærker man Spor af romersk Cultur:
Væk er Neptun, men heel Merkur.

Rask over Donau? Pladsen er ledig:
Marinen er rømt til Nyholm og »Venedig«.

Alt i Ruin, eller omkalfatret,
Vandalerne har nok havt Tag i Theatret.

Hurra, det sidste Bolværk faldt!
Fremad mod Rom! vi er der alt —

Men, om saa Paven ti Gange kom,
Hurra, Hurra, Hurra!
Slippe vi ei vort vundne Rom!
Hurra, Hurra, Hurra.

Recitation.

Saa træder ind i sluttet Trop!
Kom med o Lars, luk op
For Senioratet og dets Generalstab,
De bolde Formænd for forskjellig Galskab;
Luk op for Musikanter og Poeter,
Op for Kritiken, op for Jens og Peter;
Luk op for ham, som bragte os Avisen,
Luk op for Alle, — men luk i for Grisen!
See Dig saa om, Du længselsfuldt Indtrædende:
Hist kneiser Hvalvet, hvor de Ædende
Skal peile Kysten af Slaraffenland,
Hvor stegte Duer komme flyvende,
Mens en Avis-And kommer lyvende,
Og hvor din Viin Du mildne maa med Vand;
I Loftet sees en Sneppe, —
Paa Bordet kommer den vel næppe.
Saa meget Nyt dit Blik maa samle,
Men Skuffedariet — det er det gamle!

Her staaer Claveret; vanligt ei det klinger,
Men snart en Dædalus det laaner Vinger
Med kyndig, routineret Tommelfinger.
— Vel seer Du ei paa »Jenses Permissioner«
De fordum profeterede Galloner;
»Den sorte Neger« sagtens og vi mister,
Bestyrelsen er Abolitionister —
Og dog hvor skjønt!
See paa Guirlanderne, hvis friske Grønt
Er som et Billed paa vor egen Grønhed,
Og glæd dit Blik ved Inspectionens Skjønhed;
See paa Gardinerne, men rør dem ei,
Thi de er finere end Du og jeg!
Og fryd Dig saa, at Dagen er brudt frem,
Da vi kan vie vort Studenterhjem!

Chor.

Thi Vældet i vort unge Bryst,
Hver frisk og vever Kilde
Af Haab og Mod, af Liv og Lyst,
Skal her i Solen spille;
Og vore mange Bække smaae
Skal brødres til en mægtig Aa,

Som rinder ei med sagte Kluk,
Faaer Kraft fra tusind Aarer,
Fra Dybets Malm, fra Himlens Dugg,
Fra Danmarks Smil og Taarer;
Som elves gjennem Oldtids Ur,
Men speiler dog en dansk Natur.

II.

Flygtige Telt for en flygtig Flok,
Saa vær hvad være du skal:
Nok for os Studenter,
Og nok til et lille Bal;
Stort nok til at laane
Hver husvild Sandhed Ly,
Kun for trangt til at rumme
Skimmel og Støv paany.

Du har af mangen en dansk Fregat
Gjemt Mønstret trolig og vel;
Sank af os Studenter
Nu mangen en kjæk Model:
Stolt og frisk af Reisning.
Med nagelfast Kompas,
Uden Slinger i Søen,
Selv ved et lille Glas.

Solo og Chor.

Smykke vil vi vore Vægge
Med Athenes Skjold og Landse;
Med vort Banners Kløverkrandse
Smykke vil vi vore Vægge.

Sang skal løfte Vinens Flammer,
Skjaldens luestærke Syner,
Viddets Blus og Lunets Klyner;
Sang skal løfte Vinens Flammer.

Klart og frit skal Øiet skue,
Kunne Skal og Kjærne skille;
Uden Bind og uden Brille,
Klart og frit skal Øiet skue.

Let skal Ordet gaae fra Læben.
Uden Sminke, uden Smaahed,
Uden Rust og uden Raahed,
Let skal Ordet gaae fra Læben.

Fast skal Tankens Bygning tømres,
Bjælkefast som disse Mure;
Uden Fold og uden Fure,
Fast skal Tankens Bygning tømres.

Høit og varmt skal Hjertet svulme,
Hoit for Nordens gamle Riger,
Varmt for alle danske Piger;
Høit og varmt skal Hjertet svulme.

Chor.

Sætter da Fod under eget Bord,
Alle gode, danske Studenter!
Og var I de Vises Steen paa Spor,
Og fløi I om Dagen i Syd eller Nord:
Her Hvilen kvægende venter.
Naar Solen trækker sit Hors paa Stald
Og Stjernerne holde Stevne,
Venner ved Venner vi bænkes skal
Og tales ved efter Evne;
Saa vi kan prise med graanet Haar
Studentens Gaard:
Her var vi Brødre, og her var Vaar!

Studenter-Jubilæum.

(1859.)

Hvor denne Flok var ung og kjæk!
Vor Hu og Tanke, hvor forvoven!
Os indjog Stormen ingen Skræk,
Thi vi var unge Træer i Skoven,
Vi fandt, at Verden var saa smuk,
Vi kjendte lidt til Savn og Suk,
Kun lidt til Øxens bratte Hug,
Kun lidt til Vinternattens Øde.

En slog i Præstegaarden Rod,
Til Linde-Ly for trætte Sjæle;
Som Birkeriis en anden stod,
Og vilde helst blandt Smaabørn dvæle;
For Syg og Svag gav Nogle Læ,
En blev vel kun et Hængetræ;
En kneiser over Folk og Fæ
Og skjød iveiret som en Poppel.

Ja vi blev planted' dygtigt om,
Og maatte kjønt för Blæsten neie;
Saamange Veie som til Rom,
Saamange vare vore Veie;
Hiin unge, frodige Allee
Har mistet baade To og Tre;
Dem skal vi aldrig mere see:
De grønnes i de Dødes Have.

Men mange Andre savnes her,
Dem binder Hjemmets Vedbend-Ranke;
Med disse Planteskolens Træer
Vi samles vil i Sind og Tanke;
Gid paa et solbeskinnet Sted,
Med nok af Lys og Luft og Fred,
Og med en Smule Fugtighed,
De trives; de og deres Poder!

For Kvinden.

(Ved Upsalensernes Besøg 1852.)

Sagnrige Bølger hilse mildt i Aften
Brødrenes Færd;
Fordum de saae, hvordan vi spildte Kraften,
Sværd imod Sværd:
Tvedragtens Pil, i Blindheds Esse hamret,
Sad i vor Moders blødende Bryst;
Og i Hjertekamret
Var der saa tyst.

Nu skal hun kaste karsk den gamle Krykke,
Smile paany!
Sønnerne tre vil atter hende bygge
Fredsæle Ly:
Hallen er reist, og endt er Sværdedandsen;
Men der er tomt, hvor Storken skulde boe:
Hvo skal binde Krandsen,
Roserne snoe?

Manden er haard, men Nordens fagre Qvinde
Yndig og blid!
Hun skal i Krandsen Bøgeløvet binde,
Hægblomsten hvid;
Mild skal hun ind i Fruerstuen træde;
Renhed og Ro vil følge hende næst;
Lykkens Fugl vil bede
Selv sig til Gjæst.

Trofast i Haab vi fremad ville haste,
Er hun os god!
Manddom og Mod er Runerne, vi kaste
For hendes Fod;
Høit i vort Banner hendes Billed flagre!
Saa kan vi Sydens Storme byde Trods:
Kvinderne de fagre
Kæmpe med os!

Efter Upsalatoget.

(Sommeren 1856.)

Der gaaer en Længsel fra Kyst til Kyst
Med Bølgen, som skiller Ven fra Ven:
En Dag jeg laae ved min Broders Bryst,
Maaskee jeg aldrig seer ham igjen.

Saa fremmede var vi som Øst og Vest,
En eneste Sol, og vi skiltes igjen:
Den steg i Øster, da blev jeg hans Gjæst,
Den sank i Vester, da var jeg hans Ven.

En Dag saa rig som et frugtbart Aar
Vi taledes ved i vor Moders Navn,
Vi taledes ved om den lyse Vaar
Som Grene der mødes i Skovens Favn.

Og Spørgsmaal og Svar laae hinanden saa nær,
Vort Modersmaal mødtes i Tale og Sang:
Lidt mildere hist, lidt fuldere her,
Men dog to Klokker af samme Klang.

Og gid de Klokker i Farens Stund
Maae svare hinanden fra Strand til Strand,
Og gid de maae ringe med samme Mund
Udover det hele Nordens Land!

Til J. P. E. Hartmann.

(I Studentersangforeningen d. 30 Novbr. 1860.)

I.

I Naturens skjulte Gange
Tusind Tonestrømme gaae,
Her i Lærkens søde Sange,
Hist i Skovens mange, mange
Klingre Fuglerøster smaae.

Havets Orgel gjennem Hallen
Bruser under Stormens Fod;
I dets Stigen, i dets Falden,
I dets Brolen, i dets Lallen
Ruller sig en Toneflod.

Og naar Maanens Straaler spille
Gjennem Løvets tause Tjald,
Kvælder det i Nattens Stille
Med de underlige, milde,
Drømmerige Tonefald.

Dog for Alle ei de synge
Disse skjulte Tonespring;
Ikke for den store Klynge,
Ikke for al Folkets Ring.

Vi kan høre hvor det risler,
Men vi famle som iblinde,
Og vi ane vel en Kilde,
Men vi kan den ikke finde:

Den som Kilderne vil kalde,
Han maa Pilevaanden eie!
Den som Strømmene vil styre,
Han maa kjende deres Veie!

Du, hvem vi hilse her,
Du fik den Tryllevaand!
Saa mange klare Kilder
Sprang ud for din Haand;
Saa mange hulde Toner
Gav Du Løb og Leie:
Speil de blev for Himlen,
Og Menneskehjertets Veie.

Trygt Poesiens Baad
Skjød ud i Strømmens Favn;
Foran paa kjække Vinger
Fløi Gozzis Tryllevavn;
I Stavn stod Liden Kirsten
Med Sulamith ved Side;
Nøkkens Harpe bruste,
Hvor Snekken frem monne glide.

Danmark har ingen Flod,
Men baade Flod og Fos
Svulmed' i Dine Toner,
For Nordens Folk med os!
I Danmark har de hjemme,
Af Kjæmpehøi sprungne,
Og her skal de længe
Med Tak vorde sjungne!

II.

Og denne rige Toneelv,
Den maatte ud at vandre;
Den gjemtes ei bag Skovens Hvælv,
Men hvad Du eied' i Dig selv,
Det deelte Du med Andre.

Studenten tralled ungdomsglad,
Det bedste som han kunde;
Thi Sang og Ungdom følges ad,
Og Hvem vil lægge Nodeblad
For Fuglene i Lunde!

Men, sang han ogsaa Dagen lang,
Saa lystigt som vor Grande:
Det var dog ei Studentersang,
Og Harmoniens Fiirspand svang
Sig sjelden over Lande.

Da kaldte Du med Kunstneraand
Den spredte Sangerklynge,
Og ledte os med Vennehaand
Og løste for vort Tungebaand
Og lærte os at synge!

Da blev Studentersangen til,
Da flokked sig dens Toner;
Og svang sig saa med Kraft og Ild,
Omkap med Løvets Klokkespil,
Mod Skovens grønne Kroner!

Og vied hvert Studenterlag,
Og løfted al vor Tale,
Og fløi med raske Vingeslag
Mod Nordens unge Foraarsdag,
Med Varsel som en Svale.

Og mens Du voxte i din høie Kunst,
Og kunde bænkes i din Laures Skygge,
Og mens Du voxte fra din Ungdoms Foraar:
Du voxte aldrig fra de Unges Kreds;
Du fulgte med tilskovs, tilfjelds, tilvands:
Du deler med os vore Minders Krands.

Saa lad da dette Billed,
Formet af Mesterhaand,
Fortælle kommende Slægter
Om dette, vort Broderbaand;

Saatidt Studentens Tanke
Løftes paa Tonernes Hav,
Skal han beundrende takke
Den, som os Flugten gav.

Men Du, sadl op din Ganger,
Den længes mod det Blaa!
Slaa høit Din gode Harpe,
Efter Hjertets Attraa!
Og trænger Du til Hvile,
Saa besøg os som en Ven:
Dig selv og Dine Sange
Finder Du her igjen!

Til Georg Forchhammer.

(Den 19. Decbr. 1857.)

Et Land foruden Grændser
Er Videnskabens Land,
Som Maalebrev ei ændser
Og maales ikke kan;
Af Tidens dybe Vande
Bestandig skød sig op
Heel ubekjendte Strande
Med nyfødt Bjergetop.

Did hasted Du i Aanden,
Der hegned Du en Plads,
Nybyggerstav i Haanden
Og Øiet til Compas;
Du dyrked op Savanner,
Fik skabt en Koloni,
Og planted Danmarks Banner,
Hvor Ingen kjendte Sti.

Og Skatten, som Du øste
Af dybest Fjeldespalt,
Dens seige Malm opløste
Din Tankes stærke Salt;
Saa deelte Du dit Bytte
Med hver som til Dig kom,
Med hver som vilde lytte
Til Videnskabens Dom.

Ja Du har Hjem og hjemme
I Danmarks Lærdomsgaard,
Saa Bryllupsklokkens Stemme
Kan svulme til et Chor,
Hvis Tonebølger favne
Høiskolens gamle Muur
Med Dit og Ørsteds Navne
I samme Klangfigur!

Natur-Forskningen.

Vor Forsknings Rige er saa vidt
Og leder efter Grændser,
Thi Stjernens Vei og Myrens Sti
Den lige trolig ændser;
Det hele runde Jordens Æg
I Himmelrummets Rede,
Mod det vort Øie er paa Vagt,
Om det vi Tanken kjæde.

Hvor høit et Maal, hvor vidt et Syn
For Øiet og for Tanken,
Fra Fjeldets stolte Ørnebuur
Og ned til Østersbanken!
Fra skjulte Kilders sagte Nyn
Til Skyens Tordentale!
Fra Skummets sølverhvide Pragt
Til Liljernes i Dale!

Og har Du gransket Øiet træt —
Vor Gransken trættes ikke,
Thi hvad den Ene ei kan see,
Det see de mange Blikke;
Af tusind spredte Tegn og Træk
Vi sammenstave Loven:
Af tusind Løv fik Træet Tag,
Af tusind Træer Skoven.

Og mens vi tyde Lovens Skrift,
Vor sidste Lov skal være:
Ei blot Guds Værk at granske ud,
Men af hans Værk at lære;
Af Stjernens Vei og Myrens Sti
At læse saa Hans Veie,
At paa vor egen Myre-Sti
Vi Stjernens Fred kan eie!

Ved en Skolehøitid.

(Den 10de Septbr. 1864.)

I.

Chor.

Om rusted vi vil være
Til Livets Kamp og Strid,
Da maae vi Noget lære,
Mens dertil det er Tid;
Skal vi med Ære færdes
I Spydgudindens Hær,
Da maae vi tidlig hærdes
Til Aandens Vaabenfærd.

Af Kundskab maae vi smedde
Os selv en Brynje blaa,
Og flittig sammenledde
De tusind Ringe smaa;
I Modersmaalets Esse,
Ved Sandheds Lueskjær
Vi hamre maae og hvæsse
Forstandens gode Sværd.

Men Arbeidsaar os vente,
Om Maalet naae vi vil,
Og langveis maae vi hente
Den Malm vi trænge til:
I Oldtids dunkle Gange,
Og ved Naturens Bryst,
Fra Nordens Sagn og Sange,
Fra Hellas' rige Kyst.

Solo.

Ære Akademos' Lund!
Ære Hver, som Sandhed søgte!
Ham, som lærte, mens han spøgte,
Døden drak med Smil om Mund!
Ære Sangens Morgengry!
Kunstens stærke Manddomsalder!
Tankens ranke Søilehaller!
De, som staae, naar Stenen falder,
Slægt paa Slægt til varigt Ly.

Dog, hvor herligt Hellas' Strand
Straaler over Folkevrimlen, —
Dog har nærmere til Himlen
Sinai fra Ørknens Sand;

Med en evig Dommens Røst
Ruller Lovens Tordentale
Fra den øde Klippesvale,
Lyner over Bjerg og Dale,
Gjennembæver hvert et Bryst.

Men, saatidt den bange Sjæl
Sukker: hvor er Fred at finde?
Spørger: hvor er Liv at vinde,
Hvor er Salighedens Væld?
See, da tier Helikon;
Da kan Sinai kun true;
Men fra Korsets lave Tue
Kan vi Himlen aaben skue,
Kan vi naae vor Frelsers Haand.

Chor.

Mætted vi vor Lærdomshunger,
Kunde tolke alle Tunger,
Kunde Sprogets Strenge snoe,
Kjendte hver en Himlens Stjerne;
Sanked al vor Videns Kjærne:
Det var Tomhed, uden Tro.

Men hvor Mulden er beredet,
Og en hellig Kilde ledet
Gjennem Sjælens dybe Grund;
Der vil Kundskab give Grøde,
Aand og Hjerte finde Føde,
Viljen vorde stærk og sund.

II.

Saa vil vi da øve vort Øie, vor Mund,
Som Fuglen i Lunden sin Strube,
Og nytte vor Evne og øge vort Pund,
Og grave i Kundskabens Grube;
Af Slægters Bedrift,
Af Skabningens Skrift
Som Bierne sanke til Kube.

Og gik der et Uveir med knusende Magt
Saa vildt over Dannemarks Strande,
Desmeer maae vi Ungskoven tage i Agt,
At Grenenes Marv sig kan danne;
Og bede vor Gud
Bevare hvert Skud,
Saa atter det løves om Lande.

Carl Johannes Nissen.

(4 Oct. 1836 — 26 Jan. 1861.)

1.

Tungt at staae ved Livets Skjel,
Skilles brat fra Barn og Ven;
Tungt at sige sit Farvel,
Og faae intet Svar igjen;
Tungt at tage Smertens Daab;
Tungt at jorde sine Haab.

Hvo kan løfte dette Aag?
Det kan alle Sjæles Gud!
Han kan løfte Kistens Laag,
Kalde ham af Graven ud!
Han har Bod for Suk og Savn:
Bed til Ham i Jesu Navn!

2.

Han var saa ung, saa varm, saa kjæk,
Med aabent Sind og aabne Træk,
Med sunde Sjælens Kræfter;
Som vi han var en Støvets Søn,
Men Sandhed søgte han iløn,
Den greb han altid efter.

See, Broder gik til Broder hen;
Kun Savn og Længsel er igjen,
De Faa er blevne færre.
Hvi faldt det unge, ranke Træ,
Som loved baade Løv og Læ!
Det veed kun Stormens Herre.

Men Eet vi troe, og Eet vi veed:
At Han, vor Gud, er Kjærlighed
Mod alle sine Svage;
Med Savnets Taare, tung og hed,
Han vander Sjælens bedste Bed:
Da voxer Tak af Klage.

Marie Brøndsted.

(7 Marts 1845. — 27 August 1864.)

»Hvor deiligt naar det bliver lyst!«
Hun sukked i sin Nød;
Saa gled hun til en bedre Kyst,
Hvor der er ingen Død;
En Glands om hendes Aasyn laae
Af Lyset som hun kaldte paa,
Et Morgenskjær af salig Fred
Fra Sol, som ei gaaer ned.

Et Barn hun var, med ærligt Smil,
Og fjern fra løiet Skin,
Taalmodig under Smertens Pil!
En stille, saaret Hind;
En Brudejomfru, tør vi troe,
Som aaben fandt sin Frelsers Bo;
Som jubler af et frigjort Bryst:
Hvor deiligt det blev lyst!

Den Sjæl, Gud gav en stakket Stund
I vore Hænder hen,
Det Blomster af en evig Grund
Begjærer han igjen;
Ei blinde Magter hende tog,
Vor Fader selv os Vunden slog;
Men Han har Trøst som han har Tugt.
Han modner Sorgens Frugt.

Ja Fader med en Taareflod
Du tvætter Sjælens Støv,
Du vander Hjertets dybe Rod,
Fornyer Troens Løv!
Da knoppes Kjærlighed og Haab,
Da takke vi for Smertens Daab,
Da signe vi Dit Naadebud,
Vor Frelser og vor Gud!

Ved Skovcapellets Indvielse.

(Den 26 Juni 1864.)

1.

Herre! om din Magt og Vælde
Vidne baade Mark og Fjelde,
Hvisker baade Hav og Elv;
Og den kolde Tvivlers Skrupel
Tier under Skovens Kupel:
Den har ikke reist sig selv!
Men en Sjælesyg, en Synder
Skoven ingen Hjælp forkynder.

Først naar Du har Hjertet bøiet,
Christnet Aanden, salvet Øiet
Til at finde Bethlehem,
Da vil Græs og Tjørn og Nælde
Evangeliet gjenfortælle,
Bære Frelser-Ordet frem;
Lovens Tordenkile hvæsse,
Og om Naadens Under messe.

Da vil Stenene faae Tunge,
Da vil Alt i Verden sjunge
Mindekvad om Frelseren:
Krybben om hans trange Vugge,
Tornen om Langfredags Sukke,
Axet om Opstandelsen;
Da vil Bjerget om ham tale,
Og faae Svar fra Skov og Dale.

Men at Christne vi kan vorde,
Finde Fold med Herrens Hjorde,
Maae vi høre Hyrdens Røst;
Kvæges af hans egen Kilde,
Og hos Ham vor Hunger stille
Og hos ham begjære Trøst; —
Derfor reiste sig mod oven
Kirkespiret her i Skoven.

2.

Saa løft dig vort Tag, Gud til Ære og Lov,
I Bøgenes Skygge mod Himlen!
Naar Bedeklokken kalder til den sommergrønne Skov,
Du samle dig en Menighed af Vrimlen!

En Rig med en Fattig, en Gubbe med et Barn
Skal Kirkestolen bænke og blande;
Og Fiskeren skal komme fra sit tangede Garn
Til Ham fra Genezareths Strande.

Og Skovens klare Kilder skal faae et Søstervæld
Med Lise for det ængstede Hjerte,
Med Kvægelse og Kraft for den sygeste Sjæl,
Med Lindring for den dybeste Smerte.

O Du, som ikke jager den Bedende bort,
Besøg os, vor Frelser og Mester!
See Huset er Dit, skjøndt vi kalde det vort:
Tag Du os tilbords som dine Gjæster!

Søndagmorgen.

Klokken ringer til Kirke, og Gjøgen ringer tilskovs,
Her som hist er livsaligt at være;
Skoven og Kirken har Svalhed beggeto,
Og hvælve sig begge til Guds Ære.

Svalen bygger Rede mod Kirkens stille Tag,
Men kviddrer over Marker og Enge;
Som den vil jeg hælde mit Hoved til Guds Huus,
Men derude vil jeg slaae mine Strænge.

Solen og Jorden.

1.

Nu daler den straalende Sol,
Og en Høstak er nok til at dække
Lyset, som naaer
Alverden over;
Jorden slører sig til,
Dens Brudgom er borte.

I Aartusinder var det som nu.
Lige blankt er Solvognens Guld,
Lige friske de purpurne Roser,
Dagkongen rækker sin Brud
I Skilsmissens Stund.
Hvad Abraham saae fra sit vandrende Telt,
Seer Bonden fra Kæmpehøiens Stene;
»Nu synker Solen!« har de sagt,
Den Ene med den Anden,
Og de seneste Slægter vil sige som de.

Anderledes Granskerens Tale.
Som Kysten seiler for Sømandens Blik,
Seiled i lange Tider,
Dag ud, Dag ind,
Den dalende Sol,
Til en Lærd i sit Kammer
Med hviskende Mund siger Nei!
Og Verden bekjender med ham:
Det er os der seile!

Saadan i Menneskets Liv.
»Gud har forladt mig!«
Sukker din sørgende Sjæl,
Naar Mørke falder over den,
Og Lys du ei seer; —
Kjære! det er Dig,
Der er veget fra Ham!
Stiger du paa Bjerget,
Da seer du ham igjen;
Og svinger du dig en Tankeflugt
Fra Vuggen og til Graven,
Fra Pol til Pol:
Da er Han altid hos dig,
Gaaer aldrig ned.

2.

Men som i Aarets vexlende Løb
Den vældige Sol
Synes at skue vor Jord med vexlende Sind;
Som han i Vintren
Gjør hende sparsomt Besøg,
Mens i sin hvide Seng hun venter de Spæde,
Men med tusinde Kjærtegn
Hilser den myldrende Flok;
Som han ved Sommer,
En grusom Chronos,
Myrder sin egen Slægt med fortærende Brand;
Som han i Høst,
Lig en angrende Fader ved Barnets Grav,
Gyldner en Bronceskov
Til Minde om den, han har gulnet,
Og vender sig bort,
Mens Stormene sprænge hans Værk —
Saa vexlende saa foranderligt
Synes i Tidernes Løb Guds Aasyn mod os.
Ligner Abrahams Ven
Den Gud, som i Ørken
Truer et tilhyllet Folk?
Og Han,
Som ved sin Tjeners Mund bereder sig Offer,

Er det Ham som raaber:
Offer behager mig ei?
Gud har forandret sig, saa seer det ud;
Nei, som Tidernes Vexel
Virkes ved Jordens Løb, mens den lysende Sol
Er hvor den er
Og altid den samme:
Saa har Menneskets Aand om den Evige kredset,
Styret og draget af Ham.

Det Onde.

Jeg troede, da jeg var lille,
Det Onde var ikke til,
Det var kun gamle Dages
Truende Skyggespil:
Cain var ond og Judas ond
Og alle Hedning-Hunde; —
Men lukked jeg blot min Bibel i,
Saa lukked jeg for det Onde.

Nu veed jeg, nu jeg er gammel,
Og ikke saa mørkeræd:
Seer jeg mig selv i Speilet,
Saa seer jeg det Onde med!
Cain er jeg og Judas jeg
I Sjælens dybe Grunde; —
Bedst at lukke min Bibel op,
Det hjælper mod det Onde.

Den yderste Dag.

Som et Skib finder Vei gjennem Skummet
Over Hav til den fjerneste Bred,
Saadan ruller vor Jord gjennem Rummet
Uden feilende, famlende Fjed;
Og de selvsamme Stjerner beskinne
Denne evig urolige Hast,
Og mens Slægterne komme og svinde,
Og mens Tider om Tider sig vinde,
Seer det ud, som om aldrig det brast.

Og hvad er saa den rullende Kugle
Med sit mileløs mægtige Sving?
Kun en Gjerdesmut mellem de Fugle,
Som i Rummet har kredset i Ring!

Disse Buer, som Bjergene baande,
Det er flygtige Løvetandsfnug:
For et Pust af den Eviges Aande
De henveires saa let som et Suk.

Og den kommer den Time, den kommer,
Den slaaer ned som en jagende Ørn,
Da den strænge, den evige Dommer
Kalder for sig al Jorderigs Børn;
Kun et Vink, og han sprænger Vulkanen,
Saa det rullende Tog gaaer istaa;
Blot et Skred, blot en Vaklen fra Banen,
Og hvert Hjul vil i Afgrunden gaae.

Da skal Seglet for Gravene briste
Under Fjeldenes ramlende Brag,
Og de Første skal møde de sidste
Paa den store Forfærdelsens Dag;
Og mens Hvælvingens purpurne Lampe
Blusser op i et rygende Baal,
Og mens Jorden sig vaander i Krampe,
Skal al Skabningen fylde sit Maal.

Og det Frø, som laae gjemt under Linden,
Det skal bryde de tvingende Baand,
Og den Aske, som spredtes for Vinden,
Vorde Vox i den Vældiges Haand;
Og i Lys af de frigjorte Sjæle,
De som vidned med Liv og med Blod,
Hver en angrende Adam skal knæle
Med sin Eva for Frelserens Fod.

Hvor de myldre de tusinde Slægter,
Hvor de hvirvle som Skum i en Elv,
Her en Troende, her en Fornægter,
Sjelden En som fornægted sig selv!
Her den mægtigste Stormand i Staden,
Men som gjorde sin Lyst til sin Gud;
Her en Stodder, som feiede Gaden,
Men som feiede Lysterne ud.

Her en Sværm, som kun aanded i Døgnet,
Og som svaied fra Ja og til Nei,
Som forledet, forlokket, forløgnet
Fulgte med paa den bredeste Vei!

Og med tusinde Navne de kalde
Paa den Herre som Livet dem gav,
Men paa Saligbed raabe de Alle
Som et Haab, som en Ret, som et Krav.

Da skal Evighedsporten oplades, —
Glem blot ikke, den munder i to!
Og kun da vil i Lyset du bades,
Om du vandred i Haab og i Tro:
I en Tro, som du selv ikke tændte,
Som i Kjærlighedsluer slog ud,
Ved hvis Lys du din Usselhed kjendte,
I hvis Flamme dit Skyldebrev brændte,
Og hvis Varme var Freden fra Gud.

Øieblikket.

Et Øieblik, hvad er et Øieblik!
Kun en flyvende Gnist! Andet ikke!
Skuffende Spil — hvad er et Liv
Andet end Øieblikke!

Et Øieblik gav dig Tilværelse,
Og et andet kan isne dit Hjerte;
Underlige Nu, som tænde kan
Og slukke Livets Kjerte!

Som et gravgjemt Korn er et Øieblik:
Det kan spire om tusinde Tider;
Øiebliks Synd kan sætte Frø,
Saa hele Slægten lider.

Thi vogt paa det vingede Øieblik,
Der som en Falk slaaer ned;
At ikke det røver din Glæde,
At ikke det flyer med din Fred!

Til en norsk Gut.

Du er endnu en lille Pog
Og stumpet nok er Kjolen,
Du staver end i Livets Bog
Skjøndt læser reent i Skolen;
Du er livagtig som April
Og kan som den os gjække,
Er snart i Taarer, snart i Smil,
Helst midt imellem begge.

Men naaer Du til en tidlig Mai
Og kan som Mai Du love,
Saa lov os paa din Sommervei
At bringe grønne Skove;
Tag fat mens det er Pløietid,
Spar ei den raske Alder;
Da kommer vel en Juni blid
Med Roser og Konvaller.

Og holmer Du paa karrig Kyst,
Hvor Blomster sparsomt falde,
Saa gid Du gjemme ved dit Bryst
Den favreste blandt Alle!
Og, maa Du brydes med Dig selv,
Vil Lykken ei sig lempe,
Saa duk dig dybt i Troens Elv
Og reis Dig som en Kjæmpe.

Bliv Mand som Hellig Olafs Mænd,
En Høvding om Du mægter?
En Helt, om ei med Sværd ved Lænd,
En Arbeidsmand for Slægter!
Lad Saugen gaae fra Gry til Kveld,
Skjær Norge gode Planker!
Ei ræd for nogen Moders Sjæl,
Kun ræd for onde Tanker.

Da spaaer jeg Dig en Høstens Luft
Som Danmarks i September,
Da Engen vel har mindre Duft
Og Solens Glød sig dæmper,
Men dog en Luft saa reen og stærk,
Saa taagefri og klaret,
Naar Øiet seer et Sommerværk
Og seer det vel bevaret.

Gaaer Kraften da i Vinterhi
Bag Snee som Ingen kaster,
Mens Tanken paa sin snelle Ski
Til fjerne Minder haster;
Gid da din Sjæl, i aabent Vand
Fra Hjertets isfri Kilde,
Den høie Himmels Stjerneland
Maa speile dybt og stille!

Philosophen og hans Søn.

En Tænker sad en Aftenstund
For Pultens høie Skranke,
Med Livets Gaader, Livets Grund
Arbeided strengt hans Tanke;
Hans lille Søn i Vindvet laae,
Og holdt saa smaat en Tale
Til Solen, som han saae og saae
Alt meer og mere dale.

Den Lærde, af sin Grublen træt,
Det Skrevne giennemløber,
Slutleddet i sit Tankenet
I Ordets Form han støber;
Da mærker han som noget Smaat,
Der napper ham i Kjolen
Og hvisker: »Fader, sig mig blot,
»Hvor skal jeg fange Solen!

»Den lister sig bag Træerne
»Om nogle Øieblikke,
»Men om jeg staaer paa Tæerne,
»Jeg langer den dog ikke;
»Jeg maa nok heller skynde mig
»Og laane Marens Stige,
»Saa gaaer det Fader, ikke?« »»Nei,
»»Det gaaer vist ei saa lige!««

Og Faderen sit Hefte ta'er
Og vender Drengen Nakken;
Men Drengen holder ved: »Ja Fa'er,
»Saa gaaer jeg op paa Bakken!
«»Saa gaaer jeg alleraverst op,
»Hvor Skyerne de ligge, —
»Hvad Fa'er, saa naaer jeg den«? »»Nei stop,
»»Min Dreng, du naaer den ikke!««

En Stund den Lille taug. Da slog
Med Et han op sit Øie,
Og raabte: »Jamen, naar jeg tog
»Din Lænestol, den høie,
»Og flytted den derovenpaa,
»Og saa stod op paa Stolen,
»Saa veed jeg da, jeg kunde naae
»Magelig til Solen!«

Da maatte Philosophen lee.
Men Smilet sig forandrer;
Hans Øine ud i Rummet see,
Og indad Blikket vandrer:
»Troer jeg ei min Kathederstol
»Saa høi, saa jeg kan strække
»Fra den min Haand mod Himlens Sol
»Og Guddomslyset række!«

To i Baaden.

Hør Ellen, hør ifald Du vil!
Stig ud paa Tømmerflaaden,
Saa lægger jeg med Baaden til,
Og saa gaaer Du i Baaden!
Sig rører ei den mindste Vind
Og Alt er tyst og stille,
Om lidt saa faae vi Maaneskin,
Og det er ei saa silde.

Tak Ellen Tak! Ifald Du saa
Vil holde lidt tilhøire,
At ingen Grene skal os slaae,
Og ingen Siv os tøire;
Nu snart vil Maanen bygge Bro
Og Nattens Stjerner møde,
Det er jo næsten som vi roe
I Rosenskyer røde.

See dette skjønne Aakandeblad,
Det mørke, brede, blanke!
Det ankrer her — og, veed Du hvad —
Det Samme gjør min Tanke;
Den var paa Reiser, var paa Vei
Men kom dog ingenvegne,
Bestandig landed den hos Dig
Fra alle Verdens Egne;

Og Eet, kun Eet min Hu staaer til,
Som nu saa sødt at glide
Alt over Livets Bølgespil
Med Dig og ved Din Side;
Du drager mig saa stærkt, saa ømt
Som Voven disse Pile,
Jeg elsker Dig, og jeg har drømt —
Hvad nu jeg seer Dig smile!

Ja Taaren bliver hurtig træt
Naar man er To om Graaden;
Og Baaden glider mere let,
Naar man er To i Baaden;
Ved hver en Vending, kan Du troe,
Naar gode Raad er dyre,
Skal jeg nok slide, stage, roe,
Og Du kan gjerne styre!

Texter.

1.

I Mai.

(C. J. Hansen.)

Mai med springende Løv, med blinkende Draabe
Rigt paa Blomst op paa Straa,
Golde Jord du dækker med blødeste Kaabe;
Goldest Jord er et Sind, som ikke tør haabe:
Did din Tryllestav naae!

Rosen vaagner igjen med Blus paa Kinden,
Tjørnen smykker sin Skjærm;
Fattig Fugl finder Ly hos Bøgen og Linden;
Fattigste Fugl, du Sjæl som kastes af Vinden,
Følg den vingede Sværm!

Drengen har Anemoner længe plukket,
Snart er Midsommers Tid;
Skovens dæmrende Krat har en Solstraale vugget;
Dybest Mulm har et Bryst, for Kjærlighed lukket:
Høie Sol, kom og did!

2.

Tilfods.

(P. Heise.)

Tilfods, tilfods over Mark og Sti
Vi vandre,
Og Posten overlade vi
Til Andre;
Den raske Vind maa nok forstaae
At trutte løs i Blad og Straa,
Og blæse os et Stykke;
Bagagen er et Pund Tobak,
Stationen er en Kløverstak
I Hybenhækkens Skygge.

Tilkroes, tilkroes i den svale Skov
Vi ile,
Der har vi Ly, der har vi Lov
At hvile;
Hvor Hindbærbusken blinker rød,
Vi pakke ud vort Smørrebrød --
Ak, Smørret er nok smeltet;
En ganske deilig blomstret Dug,
Saa sneehvid som til Søndagsbrug,
Er bredet under Teltet.

Tilfods, tilfods gjennem Busk og Krat
Vi drage
Til Byens kvalme Sommernat
Tilbage;
Men, støved' og med revent Skind,
Vi bringe hjem et freidigt Sind,
For Stuestøvet rystet;
De vilde Roser voxte tæt,
Af dem vi har en frisk Bouket
Om Hatten og i Brystet.

3.

Den vilde Rosenbusk.

(P. Heise.)

Du fattige Busk, hvor er Du skjøn!
Hvor yndig og fiin, hvor sommergrøn!
Din Blomstertop
Bandt Ingen op,
Naar den var rosentung —
Dog flammer Du for Solens Glød
Lig Kjærlighedens Rose rød,
Mens Sjælen er ung.

Hvem dufter Du for? For Hjort og Hind!
Hvem plukker din Blomst? Kun Nattens Vind!
Men næste Vaar
Igjen Du staaer
Med Blus paa hver en Green:
Da tændes atter Rosens Glød;
Men Kjærlighedens Rose rød, —
Dens Mai er kun een.

4.

Menuetten.

(Gammel Menuet.)

Maanen gaaer saa langsom og saa løi,
Sikker paa sit Monopol;
Men fra Riddersalens lyse Fløi
Klinger Fløite og Fiol.
Hvor de luegyldne Rammer
Med en Oldefader brammer,
Figurerer Egnens Adel
Uden Frygt og uden Dadel
Om Ballets Sol.

Som en Poppel for en sagte Vind,
Afmaalt Menuetten gaaer;
Frøk'nen har et Rosenflor paa Kind,
Men et pudret Liljehaar.

Greven saa huldsalig sukker,
Naar han for sin Dame bukker;
Haanden rækker hun ham varligt —
Varligt, men særdeles farligt,
Som man forstaaer.

Og de svæve fra den gyldne Sal,
Bort fra Ballets Brask og Bram,
Og de hilse fra Altanen sval
Maanen i den stille Dam:
»Disse Skygger — hvor charmante!
Disse Stjerner — eclatante!«
Greven er saa tungefærdig,
Han er født, og født elskværdig —
Hvo modstaaer ham!

Og han hvisker, medens Haanden let
Værner om Moustachens Kunst:
»Deel med mig den rødmende Claret
Som et Pant paa Eders Gunst!
Min Dorinde! Tør jeg haabe« —
Ak, da spilder han en Draabe,
Ja ti, tolv paa hendes Robe;
Spildte Lykke, spildte Draabe!
Ak, Alt omsonst!

Døv før hans Veltalenheds Musik,
Stum hun stirrer paa sin Dragt
Og forsvinder med et Vredesblik,
Som fortolket kunde sagt:
Ak, et Stænk paa Navn og Rygte,
Sligt bør ei Beaumonden frygte —
O, men Pletter paa min Kjole,
Nei, paa ham kan Ingen stole,
Tag min Foragt!

5.

I Gadedøren.

(Zelter.)

Den Aften gik jo nydelig,
Skjøndt Varmen var betydelig!
Og Punschen den var deilig sød,
Og sikke Masser Smørrebrød!
»See nu herop, naar det kan falde,
Og vær saa god at hilse Alle,
Men glem blot ikke Tante Malle!«
Tak, mange Tak! Her trækker slemt,
Gud, De forkjøler Dem bestemt!
»Adjøs, Adjøs!« Godnat, Godnat!

Men Hans, du glemmer jo din Hat!
Glem ikke din Spadserestok,
For Stokkene grassere nok!
»Adjøs, Adjøs!« Godnat, Godnat!
Jo Hans, du har en lille Hat!

»Men Eet maa jeg dog sige Dem,
Gaa bare lidt forsigtig hjem!
Ja gaa nu bare fredeligt,
Thi Prygl er altid kjedeligt!
Avisen er jo gjennemjamret
Af Folk, som først blev gjennemhamret,
Og som tilsidst dog kom paa Kamret!«
Ja gid her nu var Landefred —
Naada! det øser Vande ned,
Og vi har ingen Paraplyer:
Joli blier vaad, det søde Dyr!
Og væk er alle Droskerne,
Og Hul er i Galoskerne!
»Godnat, Godnat!« Adjøs, Adjøs!
Den Aften den var mageløs!

Virtuos og Publikum.

Hvilken Sanger, og slet ikke spradende!
Og han gaaer med en stor Diamant!
Hvilken Kunstner, skjøndt Ingenting ladende!
Og det staaer der da ogsaa i Bladene,
Og hvad Bladene siger, er sandt.
Hans Crescendo er ganske guddommeligt,
Hans Piano fast uoverkommeligt,
Der er ikke hans Mage paa Jord,
Han er stor!

Og hvor rørende, virkelig rørende,
Naar han synger om Kjærligheds Magt!
Han er meer, han er næsten forførende,
Han fortryller aldeles den Hørende,
Saa det bankende Hjerte slaaer Takt!
Ja, saa Følgen af al denne Følelse
Er en let lille Hjerteforkølelse,
Naar Du seer paa et Boghandlerbrædt
Hans Portræt.

Er han lykkelig, virkelig lykkelig?
Derom veed man ei rigtig Besked.
Derom spørges der ei saa omhyggelig,
Derpaa svares der ei saa udtrykkelig,
Og det kommer os slet ikke ved:
»Lad ham lide — til passende Tider —,
Naar blot ikke hans Sølvstemme lider!
Herregud, skulde den blive tynd,
Det var Synd!«

Ved Havnen.

Kom lad os gaae gjennem Lindenes Række
Ud til Havnebroen ved det speilklare Vand,
Fuldmaanen bryder nu Skyernes Dække,
Striber med sit Sølv den mægtige Kran;
Damperen ligger saa tvær og saa mat,
Røgsløret vimpler sig ei over Søen:
Hist var der Dagstummel, her er der Nat,
Stille trods Pladshundens Gjøen.

Pakhuset, klodset og graat og bedaget,
Ligesom forynges i Bølgernes Bad;
Lugerne blinke som Sølvtavl i Taget,
Kappes med Stjernernes blinkende Rad.
Sømanden mønstrer den drømmende Havn;
Kjed af saalænge paa Jollen at bie,
Kalder han bønligt sin Skude ved Navn,
Raaber paa Anna Sophie.

Alt er saa tyst, men urolige Tanker
Flokkes her ved Dag under Støien og Raab;
Hvergang der lettes og kastes et Anker,
Kastes eller lettes de flagrende Haab;
Hvergang det ringer, fra Morgen til Kveld,
Hvergang et Hjul gjennem Bølgerne skummer,
Vexler det her med Goddag og Farvel,
Taarer af Fryd eller Kummer.

Danmark.

(5. Juni 1861.)

Det Land, vi elske over alle Lande,
Vort Hjem, vor Vugge og engang vor Grav,
Vor Lykkes Klippe trods de lave Strande,
Det aabne Danmark i det aabne Hav:
Hvad er dets Saga siden Christjerns Dage;
De Tre blev To, de Tvende kun til Een!
Og denne Ene tælles blandt de Svage;
Den ødte Marven paa en podet Green.

Men, vil vi fremad, maae vi først tilbage,
Og vorde dansk i Tunge, dansk i Tro!
Og vorde Eet, som i de gamle Dage, —
Er vi blot Eet, da kæmpe vi for To.
Fra sidst paa Heden Staalet mødte Staalet,
Hvor kvalm en Luft, hvor ulmende en Ild!
Spring heller som Rolf Krake over Baalet,
Men Enighed! det Skjold vi trænge til.

Kongens Skaal.

(Ved Festen til Minde om Stormen paa Kjøbenhavn 10. Febr. 1859.)

Det isned om Danmark, men Gud var os god,
Og Isen blev brusende Vande!
Et Sneefog af Fjender, men luende Mod:
Thi vaared det atter om Lande.

Den gryende Morgen gav mildere Sol,
Det luned om Dankongens Rede;
Og gyldnere Glands fik hans Konningestol,
Og Kronen fik Ringene brede.

Men først da fra Sønder det stormed igjen,
Som skulde nu Danmark kantre;
Da Fjenden fra Volden var bleven vor Ven,
Og selv var en Vold med os Andre —

Først da fik den Støtte, først da blev den stærk
Den Frihed fra Fædrenes Dage,
Og det er Kong Fredrik den Syvendes Værk,
En Gjerning, der søger sin Mage.

Ja, tryggere byde vi Stormene Trods,
Naar Kongen hos Folket er hjemme;
Sit Rigsæble villig han delte med os,
Og det skal vi aldrig ham glemme.

Og derfor skal Folket, i Sorg og i Lyst,
Nu sjunge som dengang de strede:
Din Rede, Kong Fredrik, er Borgernes Bryst,
Og aldrig Du døer i Din Rede!

Ved Kongens Hjemkomst fra sin Sommerreise.

(Paa Kjøbenhavns Rhed, den 16de August 1861.)

Velkommen hjem, vor Konge kjær!
Med bliden Bør,
Fra hist, hvor Virket lukker sig,
Til her, hvor frit det vugger sig,
Mens Svaneflokken dukker sig
Med Rovfugls Kløer;
Hin Svaneflok med Flag paa Stang,
Med brede, hvide Vingefang,
Som synger ei sin Svanesang
Før Danmark døer.

En Kæmpehøj, en Runesteen
Har her vi ei;
Men disse Bølger, dette Hav
Med skum-indristet Runestav
Er selv en søgrøn Kæmpegrav
Paa Kongens Vei!

Her sjunger hvert et Bølgeslag
Om Kongedybets Hædersdag,
Og end en Dyst for Danmarks Flag
Vi frygter ei!

Ja, hilset vær, vor Konge god,
Ved Sjællands Kyst!
Paa Himmelbjergets Top Du stod,
Og under Klintens vaade Fod,
Og midt i Markens Overflod,
Ved Jyllands Bryst!
Men her Du seer, hvad hist Du saae:
Vor Friheds Rug velsignet staae,
Og Ax ved Ax Dit Hjerte spaae
En gylden Høst!

Ved Prindsesse Alexandras Afreise.

(Korsør, den 26 Februar 1863.)

Vær hilset paa Dit Brudetog
    Ved Sjølunds Skjel!
For sidste Gang med Dannebrog,
For sidste Gang paa Danmarks Sprog,
Du hilses paa Dit Brudetog
    Med mildt Farvel!
Og disse Rythmers Bølgesang,
De kjendte Toners stærke Klang,
Den hører Du for sidste Gang
        I Kveld.

Gaaer denne Klang Dit Hjerte nær,
    Det Seierschor,
Og fik Du Bøgens Krone kjær,
Da følger blidt en Havfruhær
Af tusind Minder fjernt og nær
    Din Snekkes Spor!

Til Glands og Høihed gaar Din Stavn;
Men gav Du Danmark Modernavn,
Gaaer og Din Længsel og Dit Savn
Ombord.

Og, sidder Du paa fjerne Kyst
Paa Dronningstol,
Da kommer en Erindring tyst,
Og hvisker om Din Ungdomslyst,
Og tager i Dit eget Bryst
Sin Dronningstol:
Læg da Din gyldne Krone hen,
Og tag mod Gjæsten som en Ven,
Thi lyse Tanker bringer den
Og Sol.

Saa drag da over Bølgen blaa,
Du Bretlands Brud!
Naar Windsors Hoitidsklokker gaae,
Og Du har Brudekrandsen paa,
Gaaer Tanken over Bølgen blaa
Til Bretlands Brud!
Og løfter sig til Livets Drot,
Hvem Konge kun er Undersaat,
Om Lykke paa Din Fremtids Slot
Fra Gud.

Frederiksborg.

(17de Decb. 1859.)

Skjønne, sjunkne Fredriksborg,
Før vor Glæde, nu vor Sorg, —
Kunde Danmarks Taarer slukke,
Skulde atter frem du dukke,
Skjønne, sjunkne Fredriksborg!

Kongen, han er husvild nu;
Stakkels Konge, husvild Du,
Du som gav vor Frihed Taarne,
Som gav Huus for Folkets Kaarne,
Stakkels Konge, husvild Du!

Danmarks Stolthed lagt i Gruus,
Danmarks bedste gamle Huus;
Gud, lad ingen Røverflamme
Folkets egen Arne ramme,
Lægge Danmark selv i Gruus!

III.

Et Aar.

Til Frederik den Syvendes Minde.

(I Studenterforeningen den 20de Decb. 1863.)

I.

Chor.

Længe var der stridt og stræbt,
Labyrinthens Traad var fundet;
Nu var Minotauros bundet,
Bundet ja — om ikke dræbt.

Som en Ægeus Folket sad;
Speided paa de salte Vande,
Stirred ud mod Slesvigs Strande,
Vented Sønnens Komme glad.

See, da kom de sorte Seil!
Græde maatte selv den Stærke;
Det var Dødens visse Mærke,
Vi — ak vi tog ikke feil.

Over Bølgefladen blank
Baaden gled med tause Aarer, —
Ak, og i et Hav af Taarer
Folket, Danmark, Norden sank.

Solo, Qvartet og Chor.

Underlig vild var hans Ungdomstid,
For Vinden svaied han hid og did.

»Et skjævnende Skud!« det var Verdens Dom —
»Kommer der en Storm, den kaster ham om!«

Da hvined en Storm gjennem Voldens Brøst, —
Han stod saa rank, saa det var en Lyst!

— Sin Krone bar han saa stolt som Faa,
Og den var ei let at bære paa.

Kongelig Sæd var hans Fædre-Arv;
Kraft fik han af Folkets egen Marv.

Paa Søen lærte han freidigt Sind,
Og saa at bie paa gunstig Vind.

Og var han en sjelden Fugl ved Hove,
Saa fløi han desmeer i de grønne Skove.

Fri stander Kongen i Hallen høi:
Bedre han loe, jo meer de løi.

»Friheden huer mig selv saa godt,
»Det er bedst, jeg deler med Jer mit Slot!«

Saa deelte han ud med rundelig Haand,
Løste Aarhundreders trange Baand.

— Trofast var han og Folket god,
Trofast som Stammen mod sin Rod;

6*

Og, grov han gjerne i Myr og Kjær,
Han sankede meer end rustne Sværd;

Taarnede trøstig Thyras Vold,
Til i Skyggen af den hans Haand blev kold.

— Tak være Kong Fredrik for Alt hvad han gav!
Hans Grav skal os være en Valfartsgrav:

En krøblet Skare har han gjort stærk,
Og det er et kraftigt Underværk!

Choral.

Kongers Konge! Du som gav
En Grundlov i vort Bryst,
Der raaber gjennem Død og Grav
Med Domsbasunens Røst;
For hvem en Kæmpegjerning
Er tidt en Kæmpesynd, —
Du række ham en Drik
Af Din Naades dybe Brønd!

II.

Fra Dannevirke
Til Roskild Kirke
Gik Toget hen;
Fra Roskild Kirke
Til Dannevirke
Det gaaer igjen!
Fra stakket Hvile
Til Kamp paany,
Fra Sjælemesse
Til Vaabengny.

Men naar det gjælder,
Og Blodet vælder
Om Thyras Vold,
Og Kampen skummer,
Og Faren trommer
Paa Danmarks Skjold, —
Da kommer Kongen
Som Skandsegjæst!
Først naar vi seire,
Kan ret vi feire
Hans Mindefest.

Mørke.

(Den 19de December 1863.)

Der var saa sort i Kirken om Kongens Sarkofag;
Det var som Danmarks Lykke blev jordet idag.
Der var saa sort i Kirken, og lige sort er her:
Mulm foruden Stjerner og Mørke fjernt og nær.

I Syd, af gridske Fjender en lynsvanger Sky;
I Nord hos vore Frænder kun Taage til Ly;
I Øster og i Vester knagende, knugende Is —
Hvor skal dog vor lille Baad gaae fri for Forlis?

Opad er der Lysning og opad er der Haab!
Der sidder Lynets Herre, Han hører vore Raab!
Han kan Stormen stille og slukke Skyens Brand,
I Taagen tænde Stjerner og smelte Is til Vand!

Godt Mod!

(Nytaar 1864.)

Mit Folk, hvor var Du ofte
Ved Undergangens Rand!
Alt i Din Drengekofte
I Keiserens Ban!
Dit Herreskjold i Splinter
For Pantegrevens Klo!
Dit Rigsflag en Vinter
Fast flænget i to!

Dog har Du tumlet Horset
Paa Bretlands grønne Kyst;
Dog har Du ristet Korset
Paa Vendernes Bryst;
Dog har Du bundet Norden
Den treløbne Snor,
Og skikket over Jorden
De vingede Ord!

Thi Thyra reiste Gjærdet
Mod Saxernes Flok;
Niels Ebbesen svang Sværdet
Over Grevens Sengestok;
Og Sneestormen vild,
Den redte ei vor Grav;
Og, regned det med Ild,
Det rysted vi af.

Ja, haardt blev vi prøvet,
Men kom dog i Ly;
Hvergang vi var i Støvet,
Sprang op vi paany;
Af Pilens seige Vaande
Vi lærte den Konst —
Saalænge vi kan aande,
Tvinger I os omsonst.

Vor Tærskel I traadte —
Det maa vel være saa;
Den holstenske Maatte
Faaer I tørre Jer paa;
Men om I vil længer
End til Stuedøren gaae, —
Før Skodden I sprænger,
Skal drøie Slag I slaae.

Jert Mandtal som en Røver
I sætter Liden til;
Men Gud kan gjøre Løver
Af Lam, om han vil!
Han skærpe vor Landse,
Han tætte vor Vold,
Han være selv vor Skandse,
Vor Skærm og vort Skjold!

Efter Dannevirkes Rømning.

(Skrevet den 7de Februar 1864.)

Dannevirke kun et Skræmsel,
Slænget hen til evig Glemsel!
Villig rømmet! Store Gud!
Ei paa een Nat Danmark fældes,
Men paa een Nat Danmark ældes
Ved et saadant Jammerbud.

Tause Malmens mange Munde,
Som til Fjenden raabe kunde,
Tause og med stungent Øie
Ligge de paa Thyras Høie —
Og naar næste Gang de sjunge,
Tale de den tydske Tunge!

Høvdinger fra Sliens Vig,
Hvilket Ansvar skal I bære!
Ei for høie Dynger Lig —
For det ene: Danmarks Ære!

Derfor Bitterhed, som saarer,
Derfor uforløste Taarer,
Derfor Sorg foruden Mildhed,
Derfor tung og trykket Stilhed.

Men for Alting, danske Mænd,
Hun maae opstaae fra de Døde!
Vi maa kæmpe, vi maa bløde,
Da hun reiser sig igjen!
Ingen Ro, før Sløret lettes,
Ingen Søvn, før Skammen tvættes!

Ikke klage, ikke klynke,
Ikke lade Haanden synke!
Maaler Tabet uden Blinken!
Fylder Gabet uden Sinken!
Thi først nu er Faklen tændt.
Lyster Eder Fredens Hynder?
Nei — den Krig er ikke endt,
Nu, fra nu af den begynder!

Til Kamp!

(Marts 1861.)

Op Danske, slaaer et ærligt Slag!
Det gjælder jo en ærlig Sag,
Det gjælder Folk at være!
Frisk frem igjen! hold ud en Tørn!
Flæng Vingen paa den flakte Ørn,
Og slaa for Ret og Ære!

Til Fjender kom en Fjende til,
Men Vinterfjenden vige vil
Med sine hvide Hære!
Lad Tydsken saa gaae samme Vei!
Sus som en Foraarsstorm og fei
Ham ud bag Danmarks Gjærde!

Vaagn atter i os Kraftens Aand
Fra Valdemar og Absalon,
Som Tusinder opveier!
Og du vor Dannebroge god,
Rødm ei af Skam, men rødm af Blod,
Bær frem igjen til Seier!

Ei fik vi Kamp med Goliath,
At Haanden skulde synke mat,
Vort Mod vil Herren prøve;
Drag ud med Ham du lille Hær,
Da har du nok af Mænd og Sværd,
Og kæmper som en Løve.

Krig og Fred.

(Marts 1864.)

Krig er Jammer, Krig er Nød,
En Smertens Braad for Mange,
Krig er Savn og Saar og Død
Og tunge Klagesange;
Krigen er en Vei saa trang,
Gaaer dog opad mangen Gang.

Hvad er bedst, et døsigt Blund
Med Fred til Hovedpude,
Eller Dysten freidig, sund
Med Stormene derude!
Døden er os altid nær
Mellem Bolstre, mellem Sværd.

Krig er Livets rette Speil,
Thi Liv er Kamp og Fare;
Skuden helst for fulde Seil
Maa Skær og Grunde klare!
Krig er baade Død og Liv
Med Bedrift til Tidsfordriv.

Krigen er et mægtigt Baand,
Hvor Freden ofte skiller;
Krigen er en Tryllevaand,
Som lokker Hjertets Kilder;
Smedder af det samme Staal
Heltesværd og Offerskaal.

Ære dem som gav sit Blod!
Og Fred med dem som sove!
Seir for ærligt Mandemod!
Og Lykke dem som vove!
Daadløst Blund er Folkedød.
Krig er Fredens Moderskjød.

Slesvigs Besættelse.

(April 1864.)

Snart nærmer sig den lyse Vaar
Med Solens blanke Lue;
Hvor staaer det til i Danmarks Gaard
Og i vor Gjæstestue?
Ja, Storken faaer vel fyldt sit Fad,
Naar han i Mosen spanker,
Men Dansken koge maa sin Mad
Paa ubesaaede Banker.

Af Gjæster er vel Stuen fuld,
Men ikke af de bedste:
Det samme gridske Røverkuld,
Som før os monne gjæste.
Vel slog vi for vor Dør en Bom,
Som længe kunde knage;
Men Røveren gik udenom,
Og vi, vi gik tilbage.

Nu drikker han det danske Øl,
Mens vi har Plads i Skuret;
Af Stald han stjæler Bondens Føl,
Hans Suul af Fadeburet.
Hvor Kongen drog sit sidste Suk,
Der lækkrer han sig Ganen,
Og gjør for Preusserprindsen Buk,
Og svinger Ørnefanen.

Vi er alene, vi er Faa,
Har ingen Hjælp ivente;
Vi er kun nogle Spurve smaa,
Og Fjenden er en Glente;
Vor Nabo bag det salte Sund
Kun sagte rører Trommen;
Vor Gjenbo, med de mange Pund,
Slaaer høist et Slag paa Lommen.

Men vogt dig, Røver! Er maaskee
Vor Tid og Stund ei inde:
Om Gud saa vil, du skal faae see,
Endnu du har en Fjende!
Og lad der være langt til Havn,
Og Veien tung og blodig, —
Vort Flag er gammelt som vort Navn,
Og Armen ung og modig!

I Nød og Fare.

(Kirkecantate. — Under Dybbølskandsernes Beleiring.)

I.

Der er en Lidelsernes Skaal,
Vi Mennesker skal tømme;
Kun Herren veed det rette Maal
For vore Taarestrømme.
Skyd ikke Kalken fra din Mund,
Tag den med Tro og tøm den kun;
Thi Trøstens Billed paa dens Bund
Har Lys som Barnets Drømme.

I, som værne
Glad og gjerne
Hjem og Arne, Lov og Land;
Som i Taage
Trofast vaage
Paa den nattekolde Strand;

Dag og Nat ved Farens Elv,
Dør om Dør med Døden selv, —
Kraft i Eder fra det Høie!
Seir i Haand og Seir i Øie!

I, som længes,
Indestænges
Ene med de dybe Savn;
I, som vente
Angstbespændte
Bud fra Slaget om et Navn; —
Løs for Længslen i et Suk,
Lad ei fryse Taarens Dugg.
Lær at bie, lær at bede!
Da er Trøstens Engel rede.

I, som segned,
Blødte, blegned
Midt i Kampens Kuglehviin,
Som derude
Fik til Pude
Vintermarkens hvide Liin;
Sover sødt i Danmarks Jord,
Hvor Violen stille groer;
Gud har lukket Eders Øie,
Fred med Eder fra det Høie!

II.

Hellige Gud!
Os og vor Fjende
Gav Du ihænde
De selvsamme Bud;
Lad da i Slaget
Domsordet ramme,
Gjør under Braget
Løgnen tilskamme,
Hellige Gud!

Der er saa Lidt af Kjærlighed
Paa denne kolde Jord,
Hvor Du har villet saae til Fred,
Blodaxet villigt groer;
Vi selv har nok at luge bort,
Maae bæve for din Dom —
Men hvad fra Arilds Tid var Vort,
Det maae vi værne om.

Du gav os dette skjønne Land,
Hvor Vaaren er saa lys,
Som skræmmer ei med Ørkensand
Og ei med Afgrundsgys,

Som lokker ind alt fremmed Frø
Og Fremmedes Begjær —
Den Rugmark i den blanke Sø,
Den er vel Kampen værd.

Du gav os dette jevne Maal,
I Svulmekraft et Hav,
Saa giv os Styrke, giv os Staal
Til Værn om hvad Du gav!
Og styrk os i al Livets Kamp,
Saa vi med Dig bestaae
Mod Fjenden hist i Røg og Damp,
Mod ham i Hjertets Vraa!

Vældige Gud,
Vor og vor Fjendes,
O lad det kjendes,
Med Dig vi drog ud!
O lad det dages!
O lad det mærkes,
Meer end de Stærkes
Er Du de Svages
Vældige Gud!

Ved Foraarets Komme.

(Mai 1864.)

Smaafuglene, de synge
I jublende Klynge,
Med sommerligt Mod;
Og i de dybe Skove
Trygt Dyrene sove
Ved Bøgenes Fod;
Kun Menneskene hade,
De myrde, de bade
Hinanden i Blod.

Men naar dens Unge piber,
Selv Sangfuglen sliber
Sit Næb og sin Klo;
Og melder sig en Fjende,
Tør Hjorten vel rende
Sit Horn imod To;
Og vi, vi skulde hvile,
Til Røverne smile
Og tænke paa Ro?

Kampen ved Helgoland.

(Mai 1864.)

Stærke Drøn fra Nordhavsbølge,
Friske Pust fra Helgoland,
Med den grønne Tang i Følge
Seir I bar til Danmarks Strand!

Det var som i gamle Dage,
Det var Glimt af Nordhavs Sky:
Det var os som turde jage!
Det var dem som maatte flye!

»Jyllands« Bryst sin Harme svaler,
Leger ei bag Klitten Skjul;
Lystigt »Heimdals« Hane galer,
Torden ruller fra »Niels Juel«.

Skudt i Brand ved danske Brande,
Flammer Fjendernes Fregat,
Lyser over mørke Vande
Som et Fyr i Danmarks Nat.

Tak I gjæve Orlogshelte,
Det var Bad paa lummer Dag!
Nu hos Vaarens lyse Telte
Vaier ungt det gamle Flag.

For Hæren og Flaaden.

(5. Juni 1864.)

Den lyse Vaar sit Anker
Har kastet ved vor Kyst,
Men vintertungt det banker
Endnu i Danmarks Bryst;
Thi Blod har vandet Heden
Og smittet Markens Straa,
Og Ravne taget Reden
Fra vore Fugle smaa.

Men var der Nød og Fare,
Der var og Mandemod,
En trofast lille Skare,
Som gjerne gav sit Blod;
Der stred som den der strider
For Arnen som en Mand;
Der led som den kun lider,
Der lider for sit Land.

I Kjække fra Midsunde
Og I fra Oversø,
Hvor Danmarks Fjender funde
En blodig Vintertø;
Du Dybbøls Helteskare,
— Stængt mellem Ild og Vand, —
Som stod i Dødens Fare
Og Dag og Nat holdt Stand!

I raske Orlogsgutter
Fra Østersøens Kyst,
Som Spændetrøien slutter
Om Tydsklands flade Bryst!
Du Rolf, som end tør springe
Kjækt gjennem Baal og Brand!
Og I, som Ørnens Vinge
Fik ramt ved Helgoland! —

I Danmarks Kæmper alle,
Som kjækt i Kampen drog,
Og vilde staae og falde
Med gamle Dannebrog:
Den Tak vi Eder skylde
For Møie, Saar og Savn,
Tag den af Hjertets Fylde
I Danmarks Modernavn!

Efter Tabet af Als.

(Juli 1864.)

Nu blegner fast det sidste Haab,
Kun lavt vor Stjerne staaer,
Og Danmark sidder som en Job
Og skraber sine Saar;
Og Vennerne de flokke sig,
De see os, Byld ved Byld,
Og trøste os saa drøvelig:
»Det er din egen Skyld!«

Endnu dog ikke Danmark døer,
Endnu vi har en Ven,
Som knuser ei det brudte Rør,
Men reiser det igjen;
Som raaber til hver lille Flok,
Der holder ud i Tro:
»Stat op, nu er du prøvet nok,
»Nu skal din Lykke groe!«

Men Tro begjærer han, vor Gud,
Vor Frelser og vor Ven,
Om end han skikker Bud paa Bud
Og strenger Tugtelsen:
Den Tro, naar ved den aabne Grav
Alt Ligfærdsklokken slog,
At Han, som tager hvad han gav,
Kan give hvad han tog!

Sørgetoner.

(August 1864.)

Sørger alle Danmarks Kvinder, sørger
Over Sønderjyllands tabte Strand!
Svarer, naar en Fremmed Eder spørger:
Vi blev fremmed i vort eget Land!
Fremmed, hvor Ansgar forkyndte Freden,
Fremmed, hvor vi seirede paa Heden,
Fremmed paa vor dyrekjøbte Jord,
Fremmed, ak! som Broderaand i Nord.

I sit Vuggeland blev Dansken fremmed!
Skal han ikke stunde mod sin Grav, —
Kvinder! lærer os at elske Hjemmet,
Elske Bøgen og det salte Hav,
Elske Ham, som har af Havet løftet
Dette Bølgeland, af Sunde kløftet,
Elske Maalet som vi fik i Arv!
Da skal atter Danmarks Træ faae Marv.

De Saarede.

(Septb. 1864.)

Glemme maae vi vore Sange,
Vi som knuges af en Slange,
Saa det isner i vort Bryst;
Glemme »deiligst Vang og Vænge«,
Fløitens Lyd og Harpens Strænge,
Til det atter bliver lyst.

Men hvad aldrig vi kan glemme,
Er den stille Klagestemme
Fra saamangen saaret Svend!
Var han Helt, saa skal det mindes,
Har han Smerter, de maae lindes,
Har han Savn, saa vær hans Ven!

Vi var trygge, han har vovet,
Han holdt Vagt, mens vi har sovet,
Han var nær, da vi var fjern!
Bar vi Vort af Jammers-Aaret, —
Han har blødt, og han har baaret
I sit Bryst det kolde Jern.

Danmark selv er syg og saaret,
Foden lammet, Øiet taaret,
Haanden rækker efter Fred;
Tør ei længer Luren gjalde, —
Lad da Psalmetunger kalde
Os til Kors og Kjærlighed!

Til de Faldnes Efterladte.

(Novbr. 1864.)

O Du, som sukker i din tomme Stue:
Han var saa ung, hvi skulde han dog døe!
Kom lad os gaae til Gravens grønne Tue,
Guds Himmel er jo skabt til Tempelbue,
Og lad mig i dit Hjerte saae et Frø!
Et himmelsk Frøkorn, jeg fik selv i Gave
Ved eensomt om en Taarepil at grave,
Saa vil vi her i Dødens stille Hjem
Og som ved Stjernelys fra Bethlehem
Til Livets rette Mening fromt os stave.

Forbi, forbi! saa skreg det i dit Hjerte;
Forbi! saa hujer det i Stormens Sang,
Forbi, naar Blodet vælder af hans Hjerte,
Forbi som Luen i en slukket Kjerte, —
Kun Mindet er igjen med fattig Klang.

Men Luften eier ogsaa andre Røster:
Hver Svale kviddrer lydt om fjerne Kyster,
Om andre Hjem, thi den er selv kun Gjæst;
Og den, som hvisker sagtest, trøster bedst:
Hvert Ax, hvert Græs med Livets Haab dig trøster.

Og Eet, et Eneste vi skal hernede:
Gaae kjækt i Kamp for hvad vi ærligt troe,
Med Hjerte, Sjæl og Villie være rede
Til Dag og Nat at trodse Slagets Hede,
Og holde Vagt som paa en Skandsebro!
Gud spørger ei, om vi med Seir har toget
Fra Skandsen, hvor vi stred og led og vaaged;
Thi Kampen selv, hvert Farens Øieblik,
Det er den Øvelse, den Læreskik,
Hvormed vi ammes op til Englesproget.

Jo meer vi veed, hvor stammende vi famle
Paa dette Tungemaal, hvis Klang er Fred,
Des meer vi vil om Mesteren os samle
Og altid tage fat igjen det Gamle,
Det Første, det om Tro og Kjærlighed;
Men dette Land, vi fik af Gud i Fæste,
Var ikke det i Nødens Stund vor Næste,
En Sjæl, som faldet var i Røverhaand,
Som skulde løses af sin Trængsels Baand
Og løftes op og pleies paa det Bedste?

Og brændte blot en Taare ham paa Kinden,
Var kun hans sidste Suk i Jesu Navn;
Var han en Baad, som kastedes af Vinden,
Som nu, først nu, med Tro til Fyrets Skinnen,
Alt Klipperevet nær, fik vendt sin Stavn:
Har vildt han tumlet om, — dog tør vi haabe,
I Naadens Hav er og for ham en Draabe!
Thi som en Luftning aabner Rosens Mund,
Et saadant Suk kan aabne Hjertets Grund,
Og i sin Stilhed høit til Himlen raabe.

Og troer du, han med Længselstoner klare
Trygt i Guds Faderhaand gav hen sin Sjæl,
Glad ved sin Plads i Danmarks Vidneskare,
Da spørg ei længer, om han maatte fare
I Livets Morgen, Middag eller Kveld:
See, Herren planter om med Dødens Spade,
At vi vort Løv i bedre Lys kan bade;
Men som han selv har tilmaalt Lys og Luft,
Begjærer han af Blomsterknoppen Duft,
Af Stammen Frugt, af Ympen grønne Blade!

Ja Du, hvem Sorg og Savn med hvasse Tænder
I Hjertet skar, vær ei saa sorrigfuld!
Tro det er Harven, som en Skorpe vender,
At Livsens Frø fra Herrens egne Hænder
Kan bedre trives i dit Hjertes Muld!

Lad ikke Taarens Arbeid være ødet!
Da skal du selv, af Troen gjennemglødet,
Et Liv begynde med forynget Mod,
Og vidne: denne tunge Taareflod
Den var saa tung, thi den bar Guld i Skjødet.

Ved Løvfald.

(October 1864.)

I.

Taagen isner,
Rosen visner,
Siv og Snerle sammen døer;
Skoven ryster,
Stormen høster,
Flænger Lundens tynde Slør,
Løfter høit sin hæse Røst,
Og faaer Svar fra Danmarks Bryst:
Skjoldet revnet!
Volden jevnet!
Meget fristet, Intet evnet.

Gridske Storm, saa spænd din Vinge,
Grav kun Somrens aabne Grav!
Hvad er Vunden, du kan stinge,
Hvad er Tabet, du kan bringe,
Mod de Frugter, Somren gav!

Leg kun du din vilde Leg,
Kast kun om en trøsket Eg, —
Bedre Stammer saae vi segne,
Bedre Krandse saae vi blegne;
Sank kun du dit golde Neg!

Ja lad ramle
Af det Gamle
Alt hvad kun er vissent Løv,
Skjøre Planer,
Gustne Faner
Veires hen og vorde Støv!
Har os Somren Torne bragt,
Tag da Tiden vel iagt:
Plant dem ud, da skal I skue
Tornefødte Roser lue!

II.

Men, skal vi til et Foraar naae,
Til ruggrønt Land,
Da tør vi ikke gaae paa Taa,
Men vore Træsko trædes maae,
Og vi maae pløie, vi maae saae,
Saa frisk vi kan!

Ja pløie løs med dristig Haand
I Dybet af vor Folkeaand,
Og trylle frem som Gefion
Et Land.

Et Land som vore Fædres Land,
Og dog et nyt,
Hvor høie Syners Fjelderand
Sig løfter over hviden Sand,
Saa Modersmaalets Fossevand
Kan larme lydt!
Et Land, hvor ingen Tvedragtstrold
Tør isne med sin Aande kold,
Et Land, som trodser Fjendevold,
Et nyt.

Fald ned for alle Sjæles Gud,
Fald ned for Ham!
Saa kaste vi paa Herrens Bud
Vor sidste Rug i Mulmet ud,
Og glemme Storm og Vinterslud,
Og Skaar og Skam.
Da skal fra Danmarks lyse Vang
For onde Dages Tugt og Tvang
Høit svinge sig en Takkesang
Til Ham!

